

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2011. május 6. és 9. napjain tartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2011. május 20. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A vesztegetés büntette és más bűncselekmények miatt ... I.rendű vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2010. évi szeptember hó 08. napján kihirdetett 4.B.1127/2005/608. számú ítéletét a fellebbezéssel érintett vádlottak tekintetében megváltoztatja az alábbiak szerint:

III. r. vádlottat a pénzmellékbüntetés alkalmazása helyett határozott tartamú szabadságvesztés mellett 80 (nyolcvan) napi tétel pénzbüntetésre is ítéli. Az egy napi tétel összegét 2500 (Kettőezer-ötszáz) forintban állapítja meg. Az így kiszabott 200.000 (Kettőszázezer) Ft pénzbüntetést meg nem fizetés esetén 80 (nyolcvan) napi szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

IV. r. vádlottat a pénzmellékbüntetés alkalmazása helyett határozott tartamú szabadságvesztés mellett 120 (egyszázhusz) napi tétel pénzbüntetésre is ítéli. Az egy napi tétel összegét 2500 (Kettőezer-ötszáz) forintban állapítja meg. Az így kiszabott 300.000 (Háromszázezer) Ft pénzbüntetést meg nem fizetés esetén 120 (egyszázhusz) napi szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

V. r. vádlottat a pénzmellékbüntetés alkalmazása helyett határozott tartamú szabadságvesztés mellett 40 (negyven) napi tétel pénzbüntetésre is ítéli. Az egy napi tétel összegét 2500 (Kettőezer-ötszáz) forintban állapítja meg. Az így kiszabott 100.000 (Egyszázezer) Ft pénzbüntetést meg nem fizetés esetén 40 (Negyven) napi szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

I. r., II. r., III. r., IV. r., V. r. és VII. r. vádlottakat 1-1 (egy-egy) évi időtartamra az orvosi foglalkozástól eltiltásra is ítéli.

X. r. vádlott szabadságvesztését 2 év (kettő) év 6 (hat) hónapra súlyosítja, a végrehajtás fokozatát fogházra enyhíti. A szabadságvesztés büntetés felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzi. Megállapítja, hogy fogházbüntetése fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

A pénzmellékbüntetés alkalmazása helyett határozott tartamú szabadságvesztés mellett 400 (Négyszáz) napi tétel pénzbüntetésre is ítéli. Az egy napi tétel összegét 2500 (Kettőezer-ötszáz) forintban állapítja meg. Az így kiszabott 1.000.000 (Egymillió) Ft pénzbüntetést meg nem fizetés esetén 400 (négyszáz) napi fogházbüntetésre kell átváltoztatni.

További büntetésül 1 (egy) évre az orvosi foglalkozástól és mellékbüntetésül 3 (három) év időtartamra közügyektől eltiltásra is ítéli.

XI. r. vádlottat a pénzmellékbüntetés alkalmazása helyett határozott tartamú szabadságvesztés mellett 80 (nyolcvan) napi tétel pénzbüntetésre is ítéli. Az egy napi tétel összegét 2500 (Kettőezer-ötszáz) forintban állapítja meg. Az így kiszabott 200.000 (Kettőszázezer) Ft pénzbüntetést meg nem fizetés esetén 80 (nyolcvan) napi szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

XV. r. és XVI. r. vádlottak szabadságvesztés büntetését személyenként 1 (egy) év 10 (tíz) hónapi, míg XVII. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 1 (egy) év 6 (hat) hónapi börtönre súlyosítja. E vádlottak esetében a szabadságvesztés felfüggesztésének próbaidejét személyenként 5 (öt) évre emeli.

XIV. r. vádlottal szemben a pénzmellékbüntetés alkalmazása helyett határozott tartamú szabadságvesztés mellett 200 (kettőszáz) napi tétel pénzbüntetésre is ítéli. Az egy napi tétel összegét 2500 (Kettőezer-ötszáz) forintban állapítja meg. Az így kiszabott 500.000 (Ötszázezer) Ft pénzbüntetést meg nem fizetés esetén 200 (kettőszáz) napi szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

XV. r. vádlottat a pénzmellékbüntetés alkalmazása helyett határozott tartamú szabadságvesztés mellett 120 (egyszázhusz) napi tétel pénzbüntetésre is ítéli. Az egy napi tétel összegét 2500 (Kettőezer-ötszáz) forintban állapítja meg. Az így kiszabott 300.000 (Háromszázezer) Ft pénzbüntetést meg nem fizetés esetén 120 (egyszázhusz) napi szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

XVI. r. vádlottat a pénzmellékbüntetés alkalmazása helyett határozott tartamú szabadságvesztés mellett 120 (egyszázhusz) napi tétel pénzbüntetésre is ítéli. Az egy napi tétel összegét 2500 (Kettőezer-ötszáz) forintban állapítja meg. Az így kiszabott 300.000 (Háromszázezer) Ft pénzbüntetést meg nem fizetés esetén 120 (egyszázhusz) napi szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

XIV.r., XV. r. és XVI. r. vádlottakat 1-1 (egy-egy) évre az orvos asszisztensi foglalkozástól eltiltásra is ítéli.

XVII. r. vádlottat a pénzmellékbüntetés alkalmazása helyett határozott tartamú szabadságvesztés mellett 80 (Nyolcvan) napi tétel pénzbüntetésre is ítéli. Az egy napi tétel összegét 3000 (Háromezer) forintban állapítja meg. Az így kiszabott 240.000 (Kettőszáznegyvenezer) Ft pénzbüntetést meg nem fizetés esetén 80 (nyolcvan) napi szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

A pénzbüntetés meg nem fizetése esetén III. r., IV. r., V. r., XI. r., XIV. r., XV. r., XVI. r. és XVII. r. vádlottak vonatkozásában a pénzbüntetés helyébe lépő szabadságvesztés végrehajtási fokozata fogház.

Amennyiben a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelésére kerül sor, ez esetben a pénzbüntetés helyébe lépő szabadságvesztés végrehajtási fokozatára a szabadságvesztés fokozata irányadó.

A másodfokú bíróság III. r., IV. r., V. r., XI. r., XIV. r., XVI., XVI. r. és XVII. r. vádlottaknak a pénzbüntetés megfizetésére 10 (tíz) havi részletfizetést engedélyez. Az egy havi részlet összege III. r. vádlott esetében 20.000 (Húszezer) Ft, IV. r. vádlott esetében 30.000 (Harmincezer) Ft, V. r. vádlott esetében 10.000 (Tízezer-tízezer) Ft, X. r. vádlott esetében 100.000 (Egyszázezer) Ft, XI. r. vádlott esetében 20.000 (Húszezer) Ft, XIV. r. vádlott esetében 50.000 (Ötvenezer) Ft, XV. r. és XVI. r. vádlottak esetében 30.000-30.000 (Harmincezer-harmincezer) és XVII. r. vádlott vonatkozásában 24.000 (Huszonnégyezer) Ft.

A részletet az ítélet jogerőre emelkedését követően minden hónap 15. napjáig kell megfizetni a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság Gazdasági Hivatalának. Egyetlen részlet elmaradása esetén a teljes összeg esedékessé válik.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.

XVIII. r. vádlottal szemben az elsőfokú bíróság ítélete 2011. április 22. napján jogerőre emelkedett.

A másodfokú eljárásban felmerült 383.116 (Háromszáznolcvanháromezer-egyszáztizenhat) Ft bűnügyi költség

II. r. vádlott 38.820 (Harmincnolcezer-nyolcszázhusz),
III. r. vádlott 45.570 (Negyvenötezer-ötszázhetven),
IV. r. vádlott 45.570 (Negyvenötezer-ötszázhetven),
V. r. vádlott 37.500 (Harminchétezer-ötszáz),
VII. r. vádlott 45.570 (Negyvenötezer-ötszázhetven),
X. r. vádlott 45.570 (Negyvenötezer-ötszázhetven),
XI. r. vádlott 3.000 (Háromezer),
XIV. r. vádlott 29.253 (Huszonkilencezer-kettőszázötvenhárom),
XV. r. vádlott 34.130 (Harmincnégyezer-egyszázharminc),
XVI. r. vádlott 28.880 (Huszonnyolcezer-nyolcszáznyolcvan),

XVII. r. vádlott 29.253 (Huszonkilencezer-kettőszázötvenhárom) forintot köteles felhívásra megfizetni.

XIV. r. vádlott személyi igazolványának száma: ...

I n d o k o l á s :

A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróságon 70 vádlottal szemben volt folyamatban büntetőeljárás. A megyei bíróság 2010. szeptember 8. napján hozott ítéletet.

53 vádlott esetében az elsőfokú bíróság ítélete 2010. szeptember 13. napján jogerőre emelkedett. 2 vádlott esetében egészségi állapotuk miatt az eljárás felfüggesztésre került.

A Debreceni Ítéltáblához 2011. április 22. napján érkezett beadványában XVIII.r. vádlott kérelmére - aki az elsőfokú bíróság ítéletét tudomásul vette és terhére az ügyész sem jelentett be jogorvoslatot - a másodfokú eljárásban kirendelt védője az elsőfokú eljárásban bejelentett védői fellebbezést visszavonta (Jogerős: 2011. április 22.).

A fellebbezéssel érintett 14 vádlott esetében az elsőfokú bíróság a következőképpen rendelkezett:

Az alábbi vádlottakat a Btk. 250.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő vesztegetés büntetében találta bűnösnek:

I.r. vádlottat bűnösnek találta 7 rb.,

II.r. vádlottat 6 rb.

III.r. vádlottat 3 rb.

IV.r. vádlottat 4 rb.

V.r. vádlottat 2 rb.

VII.r. vádlottat 6 rb

cselekmény elkövetése miatt.

X.r. vádlott bűnösségét a Btk. 252.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés b) pontjának II. fordulata szerint minősülő 22 rb. vesztegetés büntetében, a Btk. 318.§ (1) bekezdése szerint a (2) bekezdés c) pontja és a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett csalás büntetében, valamint a Btk. 276.§-ába ütköző 34 rb. magánokirat-hamisítás vétségében.

XI.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 318.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) és a (6) bekezdés b) pontja szerinti folytatólagosan elkövetett csalás büntetében és 5 rb. magánokirat-hamisítás vétségében.

XII.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 256.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés b) pontja, (4) bekezdés II. fordulata szerinti 9 rb. befolyással üzérkedés büntetében, melyből 8 rb. cselekményt társtettesként követett el,

- a Btk. 254.§ (1) és (2) bekezdés szerinti 9 rb. vesztegetés büntetében, melyből 8 rb-t társtettesként követett el,
- a Btk. 256.§ (1) és (2) bekezdés c) pontja szerinti 28 rb. befolyással üzérkedés büntetében, melyből 15 rb-t társtettesként követett el,
- a Btk. 256.§ (1) és (2) bekezdés a) és c) pontja szerinti 7 rb. befolyással üzérkedés büntetében, melyből 6 rb. cselekményt társtettesként követett el és
- a Btk. 253.§ (1) bekezdése szerinti 28 rb. vesztegetés büntetében, melyből 15 rb-t társtettesként követett el.

XIII.r. vádlottat bűnösnek mondta ki

- a Btk. 256.§ (1), (3) bekezdés b) pont, (4) bek. II. fordulata szerinti 20 rb. befolyással üzérkedés büntetében, melyből 8 rb-t társtettesként követett el,
- a Btk. 254.§ (1) (2) bekezdése szerinti 20 rb. vesztegetés büntetében, melyből 8 rb-t társtettesként követett el,
- a Btk. 256.§ (1), (2) bekezdés c) pontja szerinti 18 rb. befolyással üzérkedés büntetében, melyből 15 rb-t társtettesként követett el,
- a Btk. 256.§ (1), (2) bekezdés a) és c) pontja szerinti 21 rb. befolyással üzérkedés büntetében, melyből 6 rb-t társtettesként követett el, valamint
- a Btk. 253.§ (1) bekezdése szerinti 18 rb. vesztegetés büntetében, melyből 15 rb. cselekményt társtettesként követett el.

XIV.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 256.§ (1) és (2) bek. c) pontja szerinti 20 rb. befolyással üzérkedés büntetében, és a Btk. 253.§ (1) bekezdése szerinti 20 rb. vesztegetés büntetében, míg

XV.r. vádlott büntetőjogi felelősségét az előbbiek szerint minősülő, de 10 rb. befolyással üzérkedés és 10 rb. vesztegetés büntetében állapította meg.

Ugyancsak az előzőekben már ismertetett minősítések alapján XVI.r. vádlottat 10 rb. befolyással üzérkedés büntetében, továbbá 10 rb. vesztegetés büntetében mondta ki bűnösnek, míg

XVII.r. vádlott bűnössége 5 rb. befolyással üzérkedés és 5 rb. vesztegetés büntetében került megállapításra.

A büntetőjogi szankciókat illetően az érintett vádlottakkal szemben halmazati büntetést szabott ki az alábbiak szerint:

I.r. vádlottat

- főbüntetésül 1 év 5 hó börtönbüntetésre,
- mellékbüntetésül 500.000 Ft pénzmellékbüntetésre,

II.r. vádlottat

- főbüntetésül 1 év 4 hó börtönbüntetésre,
- mellékbüntetésül 400.000 Ft pénzmellékbüntetésre,

III.r. vádlottat

- főbüntetésül 1 év 1 hó börtönbüntetésre,
- mellékbüntetésül 200.000 Ft pénzmellékbüntetésre,

IV.r. vádlottat

- főbüntetésül 1 év 2 hó börtönbüntetésre,
- mellékbüntetésül 300.000 Ft pénzmellékbüntetésre,

V.r. vádlottat

- főbüntetésül 1 év börtönbüntetésre,
- mellékbüntetésül 100.000 Ft pénzmellékbüntetésre,

VII.r. vádlottat

- főbüntetésül 1 év börtönbüntetésre,
- mellékbüntetésül 100.000 Ft pénzmellékbüntetésre,

X.r. vádlottat

- főbüntetésül 2 év börtönbüntetésre,
- mellékbüntetésül 1.000.000 Ft pénzmellékbüntetésre,

XI.r. vádlottat

- főbüntetésül 1 év börtönbüntetésre,
- mellékbüntetésül 200.000 Ft pénzmellékbüntetésre,

XII.r. vádlottat

- főbüntetésül 3 év 6 hó börtönbüntetésre,
- mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra és 1.500.000 Ft pénzmellékbüntetésre,

XIII.r. vádlottat

- főbüntetésül 4 év börtönbüntetésre,
- mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra és 2.000.000 Ft pénzmellékbüntetésre,

XIV.r. vádlottat

- főbüntetésül 2 év börtönbüntetésre,
- mellékbüntetésül 500.000 Ft pénzmellékbüntetésre,

XV.r. vádlottat

- főbüntetésül 1 év 6 hó börtönbüntetésre
- mellékbüntetésül 300.000 Ft pénzmellékbüntetésre,

XVI.r. vádlottat

- főbüntetésül 1 év 6 hó börtönbüntetésre,
- mellékbüntetésül 300.000 Ft pénzmellékbüntetésre,

XVII.r. vádlottat

- főbüntetésül 1 év börtönbüntetésre,
- mellékbüntetésül 100.000 Ft pénzmellékbüntetésre,

A szabadságvesztés büntetésre ítélt vádlottak esetében a megyei bíróság a szabadságvesztés büntetéseket próbaidőre felfüggesztette az alábbi tartamban:

- I.r. vádlottnál 5 évre,
- II.r. vádlottnál 5 évre,
- III.r. vádlottnál 4 évre,
- IV.r. vádlottnál 4 évre,
- V.r. vádlottnál 3 évre,
- VII.r. vádlottnál 3 évre,
- X.r. vádlottnál 5 évre,
- XI.r. vádlottnál 4 évre,
- XIV.r. vádlottnál 5 évre,
- XV.r. vádlottnál 4 évre,
- XVI.r. vádlottnál 4 évre,
- XVII.r. vádlottnál 3 évre.

Azon vádlottaknál, akik előzetes fogvatartásban voltak, a szabadságvesztések esetleges végrehajtása esetére rendelkezett az előzetes fogvatartásban, illetve házi őrizetben töltött idő beszámításáról, valamint a pénzmellékbüntetéseknek meg nem fizetés esetére a fogházban történő végrehajtásáról, annak megállapításával, amennyiben a főbüntetés végrehajtásra kerül, ennek végrehajtási fokozata a pénzmellékbüntetés helyébe lépő szabadságvesztésre is irányadó.

A pénzmellékbüntetéseknek szabadságvesztésre történő átváltoztatásakor valamennyi érintett vádlott esetében 10.000 Ft-ban került egységesen meghatározásra az 1-1 napi szabadságvesztésként számítandó összeg.

Fentiekén túl a fellebbezéssel érintett vádlottakkal szemben intézkedéseket is foganatosított az alábbiak szerint:

- I.r. vádlottal szemben 490.000 Ft,
- II.r. vádlottal szemben 150.000 Ft
- III.r. vádlottal szemben 90.000 Ft,
- IV.r. vádlottal szemben 80.000 Ft,
- V.r. vádlottal szemben 40.000 Ft,
- VII.r. vádlottal szemben 100.000 Ft,
- X.r. vádlottal szemben 245.000 Ft,
- XII.r. vádlottal szemben 900.000 Ft,
- XIII.r. vádlottal szemben 1.030.000 Ft,
- XIV.r. vádlottal szemben 400.000 Ft,
- XV.r. vádlottal szemben 100.000 Ft,
- XVI.r. vádlottal szemben 700.000 Ft,
- valamint
- XVII.r. vádlottal szemben 30.000 Ft

vagyonelkobzást rendelt el.

XIV. r. és XVI. r. vádlott esetében rendelkezett a lefoglalt bűnjelek sorsáról akként, hogy az érintett tárgyakra vagyonelkobzást rendelt el.

A megyei bíróság az I-II-III-IV-V-VII-X-XII. és XIII. rendű vádlottak tekintetében felmentő rendelkezéseket is hozott, azonban e rendelkezéseket senki nem kifogásolta.

Az ... - mint a ...jogutódja - polgári jogi igénye érvényesítését egyéb törvényes útra utasította.

XII.r. vádlottal szemben a bankszámlán nyilvántartott pénzeszközök tekintetében az esetében alkalmazott 900.000 Ft vagyonelkobzást meghaladó összeg és járulécai erejéig a zár alá vételt megszüntette.

V.r. vádlottól lefoglalt 30.000 Ft készpénzt visszatartotta az őt terhelő pénzmellékbüntetés, vagyonelkobzás, illetőleg bűnügyi költség biztosítása végett.

Végül a megyei bíróság rendelkezett a további bűnjelek sorsáról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a nyilatkozattételre fenntartott határidőben I-II-III-IV-V., VII., X-XI-XII-XIII-XIV-XV-XVI. és XVII.r. vádlottak terhére, a kiszabott büntetés súlyosítása végett jelentett be fellebbezést az alábbiak szerint:

I-II. r. vádlottal szemben: a főbüntetés tartamának felemelését és mellékbüntetésül köztisztviselői foglalkozás gyakorlásától történő eltiltásukat indítványozta.

III-IV-V. és VII.r. vádlottak esetében a felfüggesztés próbaidejének felemelését és a köztisztviselői foglalkozás gyakorlásától való eltiltásukat kérte.

X.r. vádlottal szemben a börtönbüntetés tartamának felemelését és a büntetés felfüggesztését kimondó rendelkezés mellőzését, mellékbüntetésként orvosi vezetői foglalkozás gyakorlásától és közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazását.

XIV.r. vádlott vonatkozásában a kiszabott börtönbüntetés és a felfüggesztés próbaidejének felemelését.

XII-XIII. r. vádlottak esetében a kiszabott börtönbüntetés és mellékbüntetés súlyosítását, XIV. r. vádlottnál a főbüntetés tartamának felemelését és köztisztviselői foglalkozás gyakorlásától való eltiltását,

XV-XVI.r. vádlottakkal szemben a szabadságvesztés büntetés és a próbaidő tartamának felemelését, valamint mellékbüntetésül köztisztviselői foglalkozás gyakorlásától való eltiltásukat, végül a XVII.r. vádlott esetében a börtönbüntetés súlyosítását és a próbaidő tartamának felemelését indítványozta.

Álláspontja szerint a büntetés kiszabása során a megyei bíróság a egyes enyhítő körülményeket túl nagy súllyal, míg egyes súlyosító körülményeket nem, vagy túl csekély súllyal értékelte. Az ügyészi fellebbezéssel érintett vádlottak esetében eltúlzottan enyhe büntetést szabott ki, adott esetben a törvényi lehetőségeket is túllépve.

Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel érintett vádlottak esetében az elkövetéskor hatályban lévő büntető anyagi jogszabályokat alkalmazta, amely megfelel a Btk. 2.§-ában szereplő rendelkezéseknek.

A X.r. vádlott esetében az elkövetéskor szabályokat alapul véve figyelemmel a halmazatra az irányadó büntetési tétel 5-15 évig terjedő szabadságvesztés. A megyei bíróság által hivatkozott enyhítő szakasz, a Btk. 87.§ (2) bekezdés b) pontjának az elkövetéskor hatályos szövege szerint 5-15 évig terjedő szabadságvesztés esetén legkevesebb 3 év 6 hónapi szabadságvesztést lehet kiszabni. A 2 évi szabadságvesztésre történő leszálláskor a megyei bíróság nyilvánvalóan az elbíráláskor hatályos szabályt alkalmazta, amely ellenkezik az állandó és töretlen bírói gyakorlattal, mely szerint az elkövetéskori és elbíráláskori büntető anyagi jogi szabályok nem alkalmazhatók kombinátívan, ebből következően e vádlott esetében az elsőfokú bíróság által kiszabott börtönbüntetés törvénysértően enyhe. Az ügyészi álláspont szerint az elkövetéskori szabályok helyes alkalmazásával kiszabható minimális büntetésnél, a 3 év 6 hónapnál jelentősen súlyosabb büntetés kiszabása lenne indokolt.

A XII-XIII. r. vádlottak vonatkozásában a megyei bíróság nem értékelte a súlyosító körülmények között azt a jelentős körülményt, hogy e vádlottak cselekvősege magában hordozza a szervezettség jeleit.

Ugyanakkor, mivel e vádlottak terhére a korrupciós cselekmények esetében az üzletszerűség, mint minősítő körülmény megállapításra került, az életvitelszerűen vagyongyarapodásra, haszonszerzésre törekedve történő elkövetés külön súlyosító körülményként való figyelembe vétele nem indokolt, azonban az igen jelentős időmúlás mellett is a 2-12 évig terjedő büntetési tételkereten belül az általános megelőzés szempontjait figyelembe véve a fő- és mellékbüntetés jelentős súlyosítása indokolt.

I-II-III-IV-V. és VII.r. vádlottak vonatkozásában - mivel korrupciós cselekményüket köztisztviselői hivatásuk gyakorlásával összefüggésben követték el - indokolt foglalkozástól eltiltás mellékbüntetés alkalmazása is, azonban mivel tevékenységük a közigazgatási eljárás keretében végzett orvos-szakértői tevékenységükkel függött össze, a foglalkozástól eltiltás hatályát célszerű a köztisztviselői tevékenységi körre korlátozni. Indokolt továbbá e vádlottaknál a börtönbüntetés tartamának a felemelése, valamint a III-IV-V. és VII. r. vádlottak esetében a felfüggesztés próbaidejének a súlyosítása is.

A büntetés kiszabása során e körben a megyei bíróság nem vette kellő súllyal figyelembe, hogy a „leszállékolás” érdekében elkövetett hasonló jellegű korrupciós cselekmények köztudomásúan igen nagymértékben elszaporodtak, a latencia igen jelentős.

V.r. vádlott kivételével a vádlottak terhére többszörös halmazat állapítható meg, illetve a vádlottak egészségi állapota korántsem olyan nagymértékben romlott meg, amely jelentős enyhítő körülményként figyelembe vehető lenne.

Végül ellentmondásos annak egyidejű figyelembe vétele, hogy a vádlottak tartósan és kiemelkedően végeztek szakorvosi munkát, illetve súlyosító körülményként pedig azt, hogy orvosi végzettségüket felhasználva követték el a bűncselekményeket. Az ügyészi álláspont szerint a korábbi kiemelkedő munkavégzés, mint enyhítő körülmény súlya minimálisra csökken.

XIV-XV-XVI.r. vádlottak tekintetében ugyancsak indokolt a köztisztviselői foglalkozástól eltiltás alkalmazása a Btk. 56.§ (1) bekezdés b) pontja alapján.

XV-XVI. és XVII. r. vádlottaknál továbbá mind a szabadságvesztés, mind pedig a próbaidő tartamának felemelése indokolt.

Az ítélet ellen I. r. vádlott felmentésért, védője megalapozatlanság miatt, bűnösség hiányában felmentésért fellebbeztek. Fellebbezésük indokát a következőkben fejtették ki:

Álláspontjuk szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlan, jogszabályellenes és a megyei bíróság indokolási kötelezettségének az ítélet nagy terjedelme ellenére csak részben tett eleget. A megalapozatlanság azonban a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető, a helyes tényállás aggálymentesen megállapítható. A védelem a fellebbezés indokolásában elsődlegesen a vádirati és ítéleti tényállás viszonyát, majd ehhez képest az ítéleti tényállás, valamint a bizonyítékok értékelésének törvényességét részletesen vizsgálta.

Az elsőfokú bíróság a III/1. d, e. és f. tényállási pontokban nem állapított meg korrupciós kapcsolatot. A III/1.a, c. és g. tényállási pontokban a beteg vádlott és a közvetítő személyét, valamint a közöttük fennálló korrupciós kapcsolatot rögzítette, azt azonban nem, hogy a közvetítők az átvett összeg egy részét továbbították volna az I.r. vádlottnak.

A III/1/b. tényállási pontban konkrétan rögzítette az aktív vesztegető, a közvetítő és az orvos-szakértő személyét, illetve a közöttük fennálló korrupciós kapcsolatot. A vesztegetési pénz átvételét, a korrupciós kapcsolatot egyedül ebben a vádpontban róta az I.r. vádlott terhére a megyei bíróság. Egyebekben legalább 6, máig be nem azonosítható nemű és személyazonosságú felnőtt korú személy juttatott el a III/1. alatt kifejtett célból fejenként legkevesebb 70.000 Ft-ot I.rendű vádlottnak a XII., XIII. és XV. r. vádlottak közreműködésével 2001. ősze és 2003. tavasza között.

A vádiratban „egyebek” címszó nem szerepel. A megyei főügyészség nem alkotott új tényállási pontot, hanem a korábbi tényállási pontokat módosította, illetve pontosította oly módon, hogy nem állapítható meg, melyik aktív vesztegetőtől származott a vesztegetési összeg. A módosított vádirati történeti tényállást a megyei bíróság figyelmen kívül hagyva a III/1/a-g. tényállási pontokon túlmenően alkotott tényállást „egyebek” címszó alatt.

A megyei bíróság is tisztában volt azzal, hogy póttényállásként az „egyebek” címszó alatt olyan tényállást alkotott, amelyet a vádirat nem tartalmazott. Ennek megfelelően túlterjeszkedett a vádon, amely az elsőfokú ítéletet önmagában megalapozatlanná teszi.

Mindezek alapján a védelem eltérő tényállás megállapítását kéri és mellőzni az „egyebek” címszó alatti 6 esetet, valamint a III/1/b. tényállási pont azon részét, amely szerint a XII. r. vádlott az I. r. vádlott részére pénzt továbbított.

A fellebbezés indokolása ezt követően a bizonyítékok értékelésével foglalkozik és az ügyészi fellebbezéssel kapcsolatban fejti ki álláspontját. Ez utóbbi körben kiemeli, hogy álláspontja szerint tévedett a főügyészség, amikor a köztisztviselői foglalkozás gyakorlásától való eltiltást indítványozta, mivel köztisztviselői foglalkozásról nem beszélhetünk, az irányadó jogszabály értelmében az ugyanis jogállásnak minősül.

Végezetül eltérő tényállás megállapítását kérték és elsődlegesen bűncselekmény, másodlagosan bizonyítékok hiányában I. r. vádlott felmentését.

II. r. vádlott szintén felmentés érdekében jelentett be jogorvoslatot, védője ugyancsak fellebbezett az ok megjelölése nélkül,

III. r. vádlott felmentés céljából, védője a tényállás téves megállapítása miatt felmentést célzóan jelentett be jogorvoslatot. Írásbeli indokolását a következőkben terjesztette elő:

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállás a mérlegelés sérelme nélkül azért vitatható, mert az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a történeti tényállás leíró részében, majd pedig a bizonyítékok mérlegelése körében a vádlott terhére nem konkrét tényt állapít meg, hanem feltételezésekre hagyatkozik és ezekből vont következtetést III. r. vádlott bűnösségére.

Az ítélet történeti tényállást rögzítő része egyik vádpont tekintetében sem jelöli meg, hogy a vagyonekobzás következményét is maga után vonó összecszerűséget a bíróság miként állapítja meg, továbbá nincs tényállásként rögzítve az sem, hogy a bizonyítottan egymással kapcsolatban nem álló vádlottak között az összeg átadására miként került sor, azaz a bíróság által megállapított továbbítás miként valósul meg. Ennek hiányában viszont a korrupciós bűncselekmény megállapításának ezen 3 vádpont tekintetében sem lehet helye. A konkrét személyhez köthető adatok hiányában e vádlott felelőssége megállapításának az esetben sem volt helye, amennyiben XII. r. vádlott a III. vádlottat azon szakértők körébe sorolta, akiknek az asszisztenseihez juttatott el pénzt.

Fentiek alapján a védelem a III. r. vádlott terhére megállapított tényállásokat érintő bizonyítékok mérlegelési köréből a nem bizonyított, csak következtetéseket tartalmazó megállapítások mellőzését kérte.

Arra tekintettel, hogy a Btk. 250.§ (1) bekezdésében írt törvényi tényállás elemeinek megvalósulása vagy igazoltsága hiányában annak megvalósulása a vádlott terhére nem volt bizonyítható, ezért mindhárom cselekmény esetében III. r. vádlott felmentését indítványozta bizonyítottság hiányában.

Másodlagosan a pénzmellékbüntetés alkalmazásának mellőzését kérte, harmadsorban az ügyészi fellebbezésre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, az enyhítő körülmények sorában a vádlott eddigi kifogástalan életvezetésének és a tetemes időmúlás nyomatékos figyelembe vételét.

IV. r. vádlott és védője 3 napot tartottak fenn, e határidőben elsőként felmentés, másodsorban enyhítés céljából fellebbeztek. A védő 2011. május 4. napján érkezett beadványában arról tájékoztatta az ítéletbírálat, hogy e vádlott 2011. május 3. napjától kórházi kezelés alatt áll. Egészségi állapota rendkívül leromlott, magas cukorszint, beszűkült mozgás, inzulinos kezelés, idegrendszeri szövődmények és a járás magas fokú megnehezülése állt elő.

V. r. vádlott a nyilatkozattételre fenntartott 3 napon belül az ítéletet tudomásul vette.

Védője a nyilatkozattételre fenntartott határidőben jogorvoslattel nem élt.

VII.r. vádlott 3 napon belül ugyancsak tudomásul vette az ítéletet és védelem kérelmének eleget téve védője is.

Írásbeli beadványában a védő az ügyészi fellebbezés elutasítását és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Álláspontja szerint az ügyészi fellebbezés tévesen hivatkozik arra, hogy a vádlottak egészségi állapota nem értékelhető jelentős súlyú enyhítő körülményként. Ez a megállapítás VII. r. vádlott vonatkozásában nem felel meg a valóságnak, iratellenes.

E vádlott esetében készült igazságügyi szakértői vélemények, illetve a szakvélemények kiegészítései messzemenően alátámasztják e vádlott egészségi állapotára vonatkozó elsőbírói megállapításokat.

a védelem álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyása indokolt VIII.r. vádlott esetében, mivel az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte.

X. r. vádlott és védője 3 napon belül felmentés céljából jelentettek be jogorvoslatot.

XI. r. vádlott felmentésért, védője az ok megjelölése nélkül fellebbezett. A másodfokú eljárásban meghatalmazott védő fellebbezésének részletes indoklását írásban előterjesztette, lényegét tekintve a következők szerint:

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást lényegében, egy kivételtől eltekintve az eljárási szabályok szem előtt tartásával folytatta le, ugyanakkor az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nem mentes a Be. 351.§ (2) bekezdés a) és d) pontjaiba foglalt, megalapozatlanságot eredményező hibáktól és hiányosságoktól, mert a bíróság jogszabályt tévesen értelmezett, a tényállás részben nincs felderítve, a bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett, valamint indokolási kötelezettségének sem tett maradéktalanul eleget az alábbiak szerint.

Az ítélet legnagyobb hibája a bíróság által is felhívott, és idézett, az egészségügyre vonatkozó jogszabályok (az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény és az egészségügyi szolgáltatások Egészségbiztosítási Alapból történő finanszírozásának részletes szabályairól szóló 43/1999. (III.3.) Kormány rendelet) téves, néhol önmagával is ellentmondásba kerülő értelmezése.

Az ítélet teljes terjedelmén végighúzódo jogértelmezési hiba kiindulópontja a 189. oldal 1. bekezdésében érhető tetten. Annak ellenére, hogy a bíróság ítéletének ezt megelőző oldalain tételesen felsorolta és idézte a vonatkozó jogszabályokat, tényállásában már ezen jogszabályi rendelkezéseket részben figyelmen kívül hagyva hiányosan rögzítette a fekvőbeteg ellátás eseteit.

E körben a nappali kórházi ellátás ismérveit kifejtve sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem adott magyarázatot arra, - kategorikus elvetésén kívül - hogy a vádbeli esetek miért ne lehetnének nappali kórházi ellátásnak tekinthetők. E téves jogértelmezésből eredő tényállásbeli hiányosság azért bír jelentőséggel, mert az elsőfokú bíróság ezen hiányosan megállapított tényállásból vont le mindvégig helytelen következtetést.

A bíróságnak azt kellett volna vizsgálni, hogy részesült-e a beteg fekvőbeteg ellátásban. Erre az ítélet semmilyen választ nem tartalmaz, amely miatt maga a tényállás is e körben felderítetlen maradt. Továbbá a bíróság által is részletesen ismertetett finanszírozási rendszerből következően annak van jelentősége, hogy a beteg kórházi kezelése elérte-e

azt az alsó határnapot, melyet a jogszabály a finanszírozás feltételéül meghatároz, nem pedig annak, hogy a beteg annyi napot töltött-e kórházi kezeléssel, mint amennyit a kórház az OEP felé közölt.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének meglehetősen hiányosan és elnagyoltan tett eleget. Az indoklásból teljes terjedelemben hiányzik a tanúvallomások értékelése és 5 tanú kivételével az indoklás semmilyen formában nem tartalmazza a vallomások tartalmát, annak konkrétumait. Még csak utalás szintjén sem, hogy a vádlott védekezésével szemben miért a tanúk vallomásait fogadta el. Az elsőfokú bíróság indoklása logikátlan és erőltetett. Azzal a megállapítással, hogy XI. r. vádlott vádlott társával, a X. r. vádlottal együtt a hamis tartalmú zárójelentéseket arra **is** felhasználták, hogy valótlan adatokat küldjenek a ... felé, azt a téves látszatot keltette az elsőfokú bíróság, mintha XI. vádlott is felhasználta volna a valótlan tartalmúnak minősített zárójelentéseket egyéb célokra is, holott vesztegetéssel nem lett megvádolva.

Eljárásjogi aggályokat vet fel ... szakértő tanúként történő megjelölése is.

A védelem álláspontja szerint az ítélet részbeni megalapozatlansága a Be.352.§ (1) bekezdés a) és b) pontjai alapján nem orvosolhatók, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének a Be. 373.§ III/a. pontjára figyelemmel a Be. 376.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozza.

Másodsorban amennyiben az ítéletábra megítélése szerint az ítélet hibái és hiányosságai a másodfokú eljárásban kiküszöbölhetők, XI. r. vádlott felmentését vagy a minősítés tekintetében az ítélet megváltoztatását és az így alkalmazott helyes minősítésnek megfelelően a kiszabott büntetés mértékének enyhítését indítványozta.

XII. r. vádlott és védője enyhítésért jelentettek be jogorvoslatot.

Védője az ítéletábrához érkezett beadványában tárgyalás tartását kérte és ... igazságügyi orvos-szakértő meghallgatását indítványozta az alábbiak miatt:

A vádlott újabb szakértői vizsgálatára az ISZKI Intézetében került sor 2011. április 5. napján. Az igazságügyi orvos-szakértő megállapította, hogy nevezett idült betegségei szabadságvesztés büntetés elviselési képességét oly mértékben befolyásolják, hogy gyakorlatilag kórházi körülmények között helyezhető el, mivel saját magát ellátni nem tudja, ezért ápolásra, gondozásra szorul. Az idült betegségek jövőbeni alakulásában javulás nem várható, de a betegségek természetéből adódóan a rosszabbodással számolni lehet.

A védelem arra tekintettel kéri az orvos-szakértő tárgyaláson történő meghallgatását, mivel a vádlott megromlott egészségügyi állapota, börtöntűró képességének súlyos fokú beszűkülése nyomatékos enyhítő körülményként vehető figyelembe.

XIII. r. vádlott az ítélet ellen fellebbezéssel élt, melynek okát nem jelölte meg, védője enyhítés céljából jelentett be jogorvoslatot. Írásbeli beadványában bizonyítási indítványt terjesztett elő, igazságügyi orvos-szakértő kirendelését kérte arra tekintettel, hogy e vádlott már a cselekmény elkövetésének időszakában is ideggyógyászati kezelés alatt állt. Jelenleg teljes körű ideggyógyászati szakvizsgálata folyamatban van. Az ideggyógyászati

tünetegyüttes, de különösen az agyi infarktus következményei kihatással bírnak a vádlott büntethetőségére, vagy a büntetés kiszabása körében lehet jelentőségük.

XIV.r. vádlott és védője 3 napon belül enyhítésért fellebbeztek és a bűnügyi költség megállapításával szemben jelentettek be jogorvoslatot.

XV. r. vádlott és védője ugyancsak 3 napon belül elsőként felmentésért, másodlagosan jelentős mértékű enyhítés érdekében fellebbeztek.

A védő írásbeli beadványában részletesen elemzi a vádlott vallomásait, valamint a gyanúsított társak vallomásait a XV. r. vádlott cselekvősege körében.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlan, mivel a XV. r. vádlott vonatkozásában a rendelkezésre álló bizonyítékok sem egyenként, sem összességükben egymással zárt logikai láncot alkotva nem igazolják a vádlott bűnösségét.

A releváns vallomások összevetéséből az állapítható meg, hogy XV. r. vádlott vonatkozásában egyetlen értékelhető nyilatkozatnak a saját vallomása tekinthető.

Az elsődlegesen felmentésre irányuló jognyilatkozatát a védő fenntartja, másodlagosan méltányos büntetés kiszabására tett indítványt. Beadványában részletesen utalt a vádlott javára értékelendő enyhítő körülményekre, kiemelve számos, javulást nem mutató tartós megbetegedéseit.

XVI. r. vádlott és védője 3 napon belül elsődlegesen felmentésért, másodsorban enyhítésért fellebbeztek.

XVII. r. vádlott és védője szintén 3 napot tartottak fenn a jognyilatkozat megtételére. A nyitva álló határidőn belül enyhítésért fellebbeztek és a bűnügyi költség megállapítását sérelmezték.

A fellebbviteli főügyészség átiratában az ügyészi fellebbezést indokaival együtt fenntartotta, az ellentétes irányú vádlott és védői fellebbezéseket nem találta alaposnak.

Az ítéletábra a minden irányú fellebbezések folytán a megyei bíróság ítéletét a Be. 348.§ (2) bekezdése alapján a meghozatalát megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírálatának körébe vonta.

XII. r. és XIII. r. esetében nevezettek egészségi állapotának felülvizsgálatára irányuló védelmi bizonyítási indítványokat alaposnak találta, ügyüket a Be. 72.§ (3) bekezdése alapján elkülönítette és a Be. 363.§ (1), (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel tárgyalásra utalta.

Vádlott társai ügyét a Be. 361.§ (1) bekezdés szerinti nyilvános ülésen bírálta felül.

A nyilvános ülésen a Be. 366.§ (6) bekezdése alapján figyelemmel a Be. 321.§ (4) bekezdésére is megállapította, hogy X. r. és XI. r. vádlottak csalási cselekménye eltérően, a Btk. 288.§-a szerinti jogosulatlan gazdasági előny megszerzésének minősülhet.

A fellebbviteli főügyészség jelenlévő képviselője perbeszédét az írásbeli átiratában foglaltakkal egyezően adta elő azzal, hogy I-II-III-IV-V. és VII. r. vádlottak eltiltását az orvos-szakértői tevékenységtől indítványozta.

X. r. vádlott csalási cselekményének eltérő minősülése kapcsán kifejtette, hogy álláspontja szerint a csalás büntetteként minősített cselekménye nem minősül jogosulatlan gazdasági előny megszerzésének büntetteként. Ennek elsődleges indoka, hogy az állami költségvetésről szóló 1992. évi XXXVIII. törvény, amely a társadalombiztosítás alrendszereit határozza meg, a társadalombiztosítási alapokat külön alapként kezeli, és a társadalombiztosítási alapok alrendszert a Btk. 288.§ (1) bekezdés a) pontjának törvényi tényállása nem tartalmazza.

Másodlagosan a csalás büntette és a jogosulatlan gazdasági előny megszerzésének büntette egymással a specialitás viszonyában vannak, így az utóbbit csak abban az esetben lehetne megállapítani a vádlottak terhére, amennyiben a csalás nem minősül súlyosabban.

I. r. vádlott védője perbeszédét írásbeli fellebbezésének indokolásával egyezően adta elő.

II. r. vádlott védője fenntartotta az elsőfokú eljárásban a perbeszédében előadottakat. Csatlakozott az I. r. vádlott védőjének az ítélet megalapozatlansága jogszabálysértő volta és az indokolási kötelezettség elmulasztása körében kifejtett érveihez és valamennyi tényállás tekintetében II. r. vádlott felmentését kérte, másodlagosan, amennyiben a hiánytalan tényállás az eljárás adataiból nem állapítható meg, az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság csupán általános bizonyítékok alapján döntött a bűnösségről, amely egyéb bizonyítékok hiányában a büntetőjogi felelősséget nem alapozhatja meg.

Végül e vádlott egészségi állapotának nyomatékos figyelembe vételét és előzetes mentesítésben részesítését kérte.

III. r. vádlott védője írásbeli fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta.

IV. r. vádlott védője kiemelte, hogy e vádlott esetében nem állapítható meg semmilyen bűnös szándék, illetve magatartás. A vádlottal kapcsolatba hozható betegek valamennyien rendelkeztek betegséggel és ezt leletekkel igazolták.

Elsősorban IV. r. vádlott felmentését kérte akár bűncselekmény, akár bizonyítottság hiányában.

Másodlagosan nyomatékos enyhítő körülményként kérte figyelembe venni IV. r. vádlott életkorát, megromlott egészségi állapotát, a jelentős időmúlást és több évtizeden át végzett kiváló szakmai tevékenységét, mindezekre figyelemmel a büntetését enyhítését.

V. r. vádlott másodfokú eljárásban kirendelt védője bizonyítottság hiányában a vádlott felmentését kérte elsőként, másodlagosan az ítélet helybenhagyását.

Kérte figyelembe venni a vádlott 55 és fél éves szakmai múltját, előrehaladott életkorát, a tetemes időmúlást, megromlott egészségi állapotát.

Amennyiben a szabadságvesztés tartamának és a próbaidő tartamának súlyosítására kerülne sor előzetes mentesítésben részesítésére tett indítványt.

VII. r. vádlott védője védencének elmeállapotára vonatkozó orvos-szakértői véleményben foglaltak fokozott figyelembe vételét és előzetes mentesítésben részesítését kérte.

X. r. vádlott védője az elsőfokú eljárásban előadott perbeszédében foglaltakat fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részlegesen megalapozatlan, amely a másodfokú eljárásban az iratok tartalma alapján, illetve ténybeli következtetés útján kiküszöbölhető, amelynek eredményeként lehetőség nyílik X. r. vádlott felmentésére, illetve részbeni felmentésére.

Helyesbíteni szükséges a vádlott személyi körülményeinek körében, hogy 2007. április 26-tól nyugdíjasként dolgozik a légzésfunkciós laborban és osztályvezető főorvosi beosztásából is felmentésre került.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a nappali kórházi ellátásra vonatkozó jogszabályi rendelkezést tévesen értékelte, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy finanszírozási szempontból csak az tekinthető fekvőbetegnek, aki 24 órát egyhuzamban, megszakítás nélkül a kórházban tartózkodik.

Ez esetben nem a járóbeteg és fekvőbeteg ellátás, hanem a fekvőbeteg és nappali kórházi ellátást kellene összevetni és az esetleges kárösszeg is nagyságrenddel kisebb lenne, mint amit az elsőfokú bíróság tényleges kárként a szakértői vélemény alapján elfogadott.

Sérrelmezte továbbá, hogy a megyei bíróság nem vonta értékelésének körébe és nem is vette teljes körűen figyelembe X. r. vádlott védekezését és a védői érvelést.

Alaptalan az elsőfokú bíróságnak azon megállapítása - melyhez fontos jogkövetkezményeket fűzött -, hogy a X. r. vádlott a betegeket beutalás nélkül vette fel. Tévedett az elsőfokú bíróság amikor a vesztegetési cselekmények kapcsán a rendelkezésre álló bizonyítékokat elegendőnek találta a bűnösség megállapításához.

Végül a védelem álláspontja szerint az elbíráláskor hatályban lévő anyagi jogi szabályok nyújtanak a kedvezőbb elbírálásra lehetőséget.

XI. r. vádlott védője az írásbeli fellebbezésében foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta.

XIV. és XVII. r. vádlottak védője a fellebbezés irányát változatlan formában fenntartotta. Vitatta e vádlottak terhére megállapított esetek számát és az abból eredő anyagi előnyből való részesedésüket.

XIV. r. vádlott esetében annak megállapítását kérte, hogy e vádlott összesen 20 alkalommal 10-10.000 Ft-ot kapott azon tevékenységéért, amit részletez az ítélet.

Enyhítő körülményként kérte értékelni büntetlen előéletét, idős korát, megromlott egészségi állapotát, az időmúlást.

A kiszabott pénzmellékbüntetés és vagyonelkobzás enyhítését kérte a főbüntetés helybenhagyása mellett.

XVII. r. vádlottnál annak megállapítását indítványozta, hogy összesen 5 alkalommal 5-5000 Ft-ot kapott a tevékenységéért. A pénzmellékbüntetés mérséklését és a vagyonekobzás 25.000 Ft-ban történő megállapítását indítványozta.

Mindkét vádlott esetében arra tekintettel hogy a tárgyalás 3. megismétléséig meghatalmazott védőként járt el, így az ügyvédi munkadíj és a megállapított bűnügyi költség (kirendelt védői díjak) együttes megfizetése jelentős anyagi megterhelést jelent, a bűnügyi költség mérséklését is kérte mindkét vádlott esetében.

XV. r. vádlott védője írásban előterjesztett fellebbezését fenntartotta. A másodlagos kérelem körében kiegészítette azzal - figyelemmel az 56/2007. BK. vélemény 11. pontjában írtakra -, hogy álláspontja szerint a közélet tisztasága elleni bűncselekmények elszaporodott volta nem vehető figyelembe súlyosító körülményként. Az elsőfokú bíróság nem támasztotta alá, hogy ezen bűncselekmények az elkövetéskor az azt megelőző időszakhoz képest lényegesen emelkedtek volna.

XVI. r. védője az elsőfokú eljárásban előadott perbeszédét teljes egészében fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlan, mivel a rendelkezésre álló bizonyítékok egymással zárt logikai láncot alkotva nem igazolják, illetve kétséget kizáróan nem támasztják alá e vádlott bűnösségét. Maga az ítélet súlyosan jogszabálysértő, mivel a vádlott olyan beismerő vallomásra hivatkozik, amelyet a nyomozás során 2003. augusztus 5-i gyanúsított kihallgatásán tett, de védő nem volt jelen, holott a Be. 46.§-a szerint védő részvétele kötelező lett volna. Álláspontja szerint e vallomás bizonyítékként nem értékelhető, a tárgyaláson viszont élt a hallgatás jogával, így elsődlegesen felmentését kérte.

Másodlagosan, amennyiben eljárási szabálysértés nem történt a beismerő vallomás nyomatékos figyelembe vételét kérte, továbbá előzetes mentesítését.

A mindenirányú jogorvoslatok folytán az ítélőtábla a megyei bíróság ítéletét a Be. 349.§ (1) bekezdése alapján bírálta felül a meghozatalát megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében.

A felülbírálat nem érintette XII. r. és XIII.r. vádlottakat, akiknek az ügyét a másodfokú bíróság a további bizonyítás szükségessége miatt tárgyalásra utalta, valamint a fellebbezését visszavonó XVII. r. vádlottat sem, továbbá a Be. 348.§ (2) bekezdésére figyelemmel a fellebbezéssel érintett vádlottakra vonatkozó - senki által nem támadott - felmentő rendelkezéseket sem, melynek tekintetében a részjogerő beállt.

Az ítélőtábla a felülbírálat során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalás háromszori megismétlése során a perjogi szabályok példaszerű betartásával járt el. Előrebocsátja, hogy a rendkívül szerteágazó, bonyolult, igen terjedelmes bizonyítási eljárást igénylő ügyben az elsőfokú bíróság kimagaslóan színvonalas tevékenysége követhető nyomon.

Az eljárási szabályok nyomozati szakban nyomon követhető sérelmét kizárólag XVI. r. meghatalmazott védője sérelmezte az alábbiak szerint:

E vádlott 2003. augusztus 5. napján gyanúsítottként tett vallomást, mivel védő nem volt jelen a kihallgatás során e vallomásnak a bizonyítékok sorából történő kizárását indítványozta tekintettel arra, hogy e gyanúsított terhére rótt cselekmény esetén a védelem kötelező.

Kötelező védelem esetén a védő kirendelésének elmulasztása a nyomozó hatóság részéről a terhelt jogainak olyan lényeges korlátozását jelenti, hogy az ennek hiányában foganatosított kihallgatásán tett vallomása bizonyítékként nem értékelhető (BH. 2007. évi 402. jogeset).

Az ítéletábra a védői érvelést nem találta alaposnak. Kétségtelen, hogy e vádlott első kihallgatásán védő nem volt jelen és az iratokból az sem állapítható meg, hogy a nyomozó hatóság védő kirendelése iránt intézkedett volna. A folytatólagos gyanúsítottkénti kihallgatására 2003. október 9-én került sor, ahol korábban tett vallomását továbbra is fenntartotta és e kihallgatáson már védője is jelen volt. A gyanúsított első kihallgatásakor hatályban lévő a Be. 46.§-a, amely a védő kötelező részvételéről rendelkezik a büntető eljárásban nem írta elő, hogy védő részvétele kötelező abban az esetben, ha a bűncselekményre a törvény 5 évi vagy ennél súlyosabb szabadságvesztést rendel. Ez időszakban 2003. július 1-től a Be. 242.§ (1) bekezdése rendelkezett akként, hogy a tárgyaláson a védő részvétele kötelező, amennyiben a b) pont alapján a helyi bíróságon, ha a bűncselekményre a törvény 5 évi vagy ennél súlyosabb szabadságvesztést rendel. Továbbá az e gyanúsított terhére rótt a Btk. 253.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés szerint minősülő vesztegetési cselekmény büntetési tétele 2002. április 1-től változott 1-től 5 évig terjedő szabadságvesztésre, addig a büntetési tétel 3 évig terjedő szabadságvesztés volt, az elkövetési idő pedig 2001-2002. év (közelebbről meg nem határozható időpont).

Fentiek alapján az ítéletábra álláspontja az, hogy az elsőfokon eljáró bíróság nem sértett eljárási szabályt, amikor ... sérelmezett vallomását a bizonyítékok körébe emelte és értékelte.

Ezt követően került sor annak vizsgálatára figyelemmel a Be. 351.§ (1) bekezdésére, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállás megalapozott-e, szenved-e olyan hibában, amely a Be. 373.§ III. pontja, illetve a Be. 376.§-a alapján hatályon kívül helyezését eredményezhetné.

Az ítéletábra a hatályon kívül helyezésre irányuló védelmi indítványokat nem találta alaposnak és nem osztotta az e körben kifejtett védői érveléseket sem.

Az elsőfokú bíróság a vádlottak terhére rótt cselekményeket I-IV. tényállási körbe vonta és az igen szerteágazó, számos cselekményt felölelő elkövetői magatartásokat áttekinthetően rendszerezte. Valamennyi tényállás bevezető részében összegezte a cselekvőségek lényegét, míg az egyes alpontokban a konkrét megvalósulásokat. Nem osztotta az ítéletábra I. r. vádlott védőjének azon érvelését, miszerint a megyei bíróság túlterjeszkedett a vádon és - egyebekben - összefoglalva póttényállást állapított meg.

Az ügyész e vádlottal szemben a következők szerint emelt vádat:

- a Btk. 318.§ (1) bekezdésébe ütköző, de - figyelemmel a (2) bekezdés c) pontjára - a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő és büntetendő jelentős kárt okozó, a Btk. 12.§ (2) bekezdése szerinti folytatólagosan és üzletszerűen elkövetett csalás büntette, valamint ezzel halmazatban
- 6 rb. a Btk. 250.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés szerint minősülő és büntetendő hivatalos személy által kötelességszegéssel és üzletszerűen elkövetett vesztegetés büntette,
- a Btk. 250.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés szerint minősülő és büntetendő hivatalos személy által elkövetett vesztegetés büntette,
- 6 rb. a Btk. 275. § b) pontjába ütköző és aszerint minősülő és büntetendő hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisítás büntette miatt, melyet a 2010. május 26. napján kelt viszontválaszában az alábbiak szerint pontosított:

A vádirati tényállás III/1/a., c., d., e., f. és g. vádpontjai vonatkozásában nem állapítható meg, hogy melyik aktív vesztegetőtől származott a vesztegetési összeg, amíg I. r. vádlott vett át XII. r. és XV. r. vádlottaktól a vádbeli időszakban (2001. ősze - 2003. tavasza).

Továbbá a III/1. vádpontban írt tényállást annyiban is módosította, hogy I. r. vádlott legkevesebb 490.000 Ft-ot vett át a betegek leszázalékolásával összefüggésben.

Az ítéletábra álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem terjeszkedett túl a vádon, a védő által sérelmezettek csupán ítéletszerkesztési kérdést takarnak.

Az elsőfokú bíróság részletesen bemutatta és elemezte a vádbeli időszakban a finanszírozási szabályokat X. r. és XI. r. vádlottak csalási cselekménye esetében és nem nélkülözte a szakértői bizonyítás bevezetését sem, valamint az OEP által rendelkezésre bocsátott adatok vizsgálatát sem.

Rendkívül részletes személyi bizonyítást folytatott le, de ugyanez állapítható meg fenti vádlottakon túl a további, fellebbezéssel érintett vádlottak tekintetében is.

A rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és összességükben igen körültekintően értékelte és ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve megalapozott tényállást állapított meg. Nem foghatott helyt X. r. vádlott védőjének azon érvelése sem, miszerint e vádlott betegeinek kezelése a fekvőbeteg-szakellátás keretein belül a nappali kórházi ellátás kereteibe illeszthetők és e körben az elsőfokú bíróság téves jogértelmezése érhető tetten. Az elsőfokú bíróság ítéletének 180-188. oldalain részletesen taglalta a szakellátás jogszabályban rögzített két formáját, részletesen ismertetette a finanszírozás egyes kérdéseit is és nem tévedett, amikor azt állapította meg, hogy a fekvőbeteg szakellátásnál (I. tényállás) általános esetben a 24 órás benntartózkodásnak folyamatosnak, megszakítás nélkülinek kell lenni.

Ugyancsak nem foghattak helyt azon védői érvelések sem, amelyek arra hivatkoztak, hogy a megyei bíróság csupán általánosságok szintjén állapította meg a tényállást. Az I-IV. tényállások bevezető részei és az alpontokban rögzítettek tartalmazzák a szükséges tényállási elemeket.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét is kimerítően teljesítette.

Mindezek alapján az ítélet hatályon kívül helyezésére a fellebbezéssel érintett vádlottak esetében nem volt ok.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás csupán az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetését követően bekövetkezett, illetve ismertté vált a személyi körülmények körében egészítendő ki azzal, hogy IV. r. vádlott egészségi állapota jelentősen megromlott, jelenleg is többirányú megbetegedései miatt kórházi kezelés alatt áll.

X. r. 2007. április hó 26. napjától nyugdíjas, jelenleg a légzésfunkciós laborban dolgozik.

XVII. r. vádlott pedig özvegy családi állapotúvá vált.

Az így kiegészített tényállás mindenben megalapozott, az ítélet a másodfokú elbírálás során a Be. 351.§ (1) bekezdése alapján irányadónak tekintette. Okszerűen vont következtetést a fellebbezéssel érintett valamennyi vádlott bűnösségére.

A bűnösségüket tagadó orvos-szakértő vádlottakkal szemben asszisztenseik beismerő vallomásai, az egyes betegek vallomásai alapján a vádlottak bűnösségére levont következtetés helytálló. Az ugyancsak bűnösségüket el nem ismerő X. és XI. r. vádlottak esetében a személyi bizonyítékokon túl a szakértői bizonyítás alapján okszerű következtetést vont az elsőfokú bíróság arra, miszerint e vádlottaknak tisztában kellett lenniük azzal, hogy tevékenységük által a kórház jogosulatlanul többletbevételre tett szert. X. r. vádlott további vesztegetési cselekményei az érintett betegek, valamint XII. r. és XIII. r. vádlottak vallomásai által is bizonyítást nyertek.

XIV. r., XV. r., XVI. r. és XVII. r. vádlottak a nyomozás során beismerő vallomást tettek, csupán az anyagi előnyből való részesedésük mértékét vitatták, amely azonban a vádlott társak vallomásai által és a vallomások értékelése útján megállapítható volt.

Fentiekből következően a megalapozott tényállást a bizonyítékok mérlegelésén át támadó felmentést célzó védői fellebbezések a Be. 351.§ (1) bekezdésében rögzítettek alapján a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethettek.

A felülbírálat során lényeges kérdés volt a Btk. 2.§-a alkalmazásának vizsgálata, a cselekmények minősítése, valamint - később kifejtendő - büntetéskiszabás körében tételesen, személyenként vizsgálva az elkövetési időket.

Az elsőfokú bíróság nem foglalt egyértelműen állást a Btk. 2.§-ának alkalmazása körében.

Az 1/1999. BJE. állást foglal a Btk. 2.§-a szerinti visszaható hatály kérdésében. A büntető törvény időbeli hatályának általános szabálya szerint tehát ha a bűncselekmény elkövetésétől annak elbírálásáig új büntető törvény lép hatályba, annak általában nincs visszaható ereje, azaz a cselekményt nem az új, hanem a régi törvény szerint kell elbírálni. A szigorú büntető törvény visszaható erejének kizárása megfelel a nullum crimen sine lege és a nulla poena sine lege elvének.

Az elbíráláskor hatályos enyhébb törvény visszaható hatálya is a jogállamiság követelményéből fakad.

A cselekmény elbírálásakor hatályban lévő új büntetőtörvény csak akkor alkalmazható, ha az elbíráláskor hatályban lévő új büntetőtörvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el. Az enyhébb elbírálás lehetőségének megállapítása a büntetőjogi rendelkezések összevetése által állapítható meg és eldöntendő kérdés, hogy összehatásában melyik törvény alkalmazása kedvezőbb, mely vádlottanként vizsgálendő.

Bűnhalmazatban lévő bűncselekmények esetén az elkövetéskor, illetve az elbíráláskor hatályban lévő büntetőtörvény alkalmazhatóságát akkor kell vizsgálni, ha a bűnhalmazatban lévő valamennyi bűncselekmény elkövetése az elbíráláskor hatályos új büntetőtörvény hatályba lépése előtt történt és az új törvény szerinti kedvezőbb elbírálás lehetősége nem valamennyi bűncselekmény tekintetében állapítható meg. Amennyiben a bűnhalmazatban lévő bűncselekményeket részben új büntetőtörvény hatályba lépése előtt, illetve annak hatályba lépése után követték el, a bűnhalmazatban lévő valamennyi bűncselekményt az új törvény alkalmazásával kell elbírálni (BH. 2004. évi 304. sz. jogeset).

A cselekmények minősítését illetően:

X. r. és XI. r. vádlottaknál a csalási cselekménynél felmerült az eltérő minősítés lehetősége. Vizsgálta az ítélőtábla, hogy tevékenységük minősülhet-e a Btk. 288. §-ába ütköző jogosulatlan gazdasági előny megszerzésének. A Btk. 288.§-ának 2002. április 1. napjától hatályos normaszövege szerint (1) a) Aki a központi költségvetésből, a helyi önkormányzati költségvetésből vagy az elkülönített állami pénzalapokból jogszabály alapján b) ... nyújtott pénzügyi támogatást vagy más gazdasági előnyt úgy szerez meg, hogy evégett valótlan tartalmú nyilatkozatot tesz, avagy valótlan tartalmú hamis vagy hamisított okiratot használ fel, bűntettet követ el és 5 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő...

A fentiek alapján a Btk. 288.§-a szerint a jogosulatlan gazdasági előny megszerzése bűntettet az követi el, aki gazdasági előny megszerzésének érdekében a döntésre jogosult szervet vagy személyt megtéveszti és ezáltal maga vagy más részére jogtalanul szerzi meg az állam által biztosított előnyt. Ennek a gazdasági bűncselekménynek a jogi tárgya az állam által biztosított gazdasági támogatás igénybevétele, melynek megállapítására abban az esetben kerülhet sor, ha az elkövető megtévesztő magatartása a jogtalan előny megszerzésének célzatával történik (BH. 2003. évi 228. sz. jogeset), továbbá az elkövető a támogatás megszerzése érdekében tesz valótlan tartalmú nyilatkozatot, illetve használ fel hamis vagy hamisított okiratot, mely szükségszerű eszközcselekménye a bűncselekmény elkövetésének.

A jogosulatlan gazdasági előny megszerzésének egyes törvényi tényállási elemei átfedést mutatnak a csalás bűntettével, mivel ez esetben is megtévesztő magatartással párosul a pénzügyi támogatás, illetve a gazdasági előny megszerzése. Alapvető különbség a két bűncselekmény között, hogy e törvényi tényállás kizárólag a központi költségvetésből, önkormányzati költségvetésből, illetve elkülönített állami pénzalapokból.... céljelleggel nyújtott pénzügyi támogatás, illetve gazdasági előny megtévesztéssel történő megszerzését bünteti. Ebből következően a megtévesztett sértett és a megcélzott előny

specialitása különbözteti meg a jogosulatlan gazdasági előny megszerzésének büntettét a csalás büntettétől.

Ezen túlmenően a Btk. 288.§ (1) és (2) bekezdésében megfogalmazott bűncselekmény esetében nem a kár bekövetkeztét, hanem az előny megszerzését fogalmazta meg eredményként a törvény. Kétségtelen azonban az is, hogy csalás keretében is megszerezhető az állami támogatás, azonban csalás megállapítására csak akkor kerülhet sor, ha az elkövetési magatartás háttérében nincs tényleges gazdasági tevékenység vagy ennek szándéka sem.

Ténykérdés, hogy a jogosulatlan gazdasági előny megszerzése büntettének megállapítására csak a gazdálkodás körében, azzal összefüggésben elkövetett tényállásszerű magatartás esetében kerülhet sor, vagyis a csaláshoz képest a jelen törvényi tényállás az általános és a specialitás viszonyában van.

A Btk. 318.§ (1) bekezdése alapján a csalást az követi el, aki jogtalan haszonszerzés végett mászt tévedésbe ejt vagy tévedésben tart és ezzel kárt okoz. A csalás tehát tévedésből eredő vagyoni károsodás előidézése, amely akkor okoz kárt a tévedésben lévő harmadik személynek, ha intézkedésre indítja és a vagyonában károsodás következik be. Az előbbiekre tekintettel X. és XI. r. vádlottak cselekménye látszólag mindkét törvényi tényállásba illeszthető, de a jogosulatlan gazdasági előny megszerzésének nem tényállási eleme sem a jogtalan haszonszerzési célzat, sem pedig a kár okozása.

A 3/2009. BJE III/3. pontjában kifejtettek alapján azonban a jogosulatlan gazdasági előny megszerzésének tényállása mindaddig előbbre hozott büntetendőséget teremt, amíg a csalás 5 évig terjedő szabadságvesztésnél nem súlyosabb alakzata valósul meg. Az ilyen cselekményt a Btk. 288.§-ának (1) bekezdése szerint minősül. Ha azonban a csalás ennél súlyosabban büntetendő, tehát legalább 8 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett alakzata állapítható meg, akkor - a konzumpció elvének alkalmazásával - a cselekmény kizárólag csalásként minősíthető.

Az érintett vádlottak által elkövetett cselekmény csaláskénti minősülése esetén mind az elkövetéskor, mind pedig az elbíráláskor 2-től 8 évig terjedő szabadságvesztéssel volt büntethető, ezért az elsőfokú bíróság által megállapított minősítés törvényes és helytálló. Megjegyzi az ítéletábla, hogy célszerűnek mutatkozik és az egységes bírói gyakorlatot is hatékonyabban szolgálná, ha a költségvetést érintő jogellenes magatartások külön tényállásban kerülnének szabályozásra.

Törvényes X. r. terhére rótt vesztegetési cselekményeinek minősítése is.

Az I-II-III-IV-V., VII. r. vádlottak esetében cselekményük vesztegetés büntettként (Btk. 250.§ (1), (3) bekezdés) történt minősítése törvényes, hasonlóképpen XIV-XV-XVI. és XVII. r. vádlottaké is.

Mint arra utalt az ítéletábla, hogy a megállapított tényálláshoz kapcsolódó jogértelmezési kérdések közül a legfontosabb kérdés annak vizsgálata volt, hogy az elkövetéskori vagy az elbíráláskori jogszabályok alkalmazása indokolt-e. E kérdéskört az elsőfokú bíróság nem

súlyának megfelelően értékelte és nem foglalt állást egyértelműen, hogy a büntetés kiszabása során az elkövetéskori vagy az elbíráláskori jogszabályokat alkalmazta.

A pénzmellékbüntetések alkalmazásakor egyértelmű, hogy az elkövetéskori szabályok kerültek alkalmazásra, ugyanakkor az enyhítő szakasz alkalmazásakor a X. vádlott esetében a Btk. 87.§ (2) bekezdés b) pontjára utalással - mint azt az ügyészi fellebbezés is észlelte - az elkövetéskor 3 év 6 hónapból (2003. március 1-ig) a büntetési tételnél enyhébb főbüntetés tételkeretet, míg 2003. március 1-től a Btk. 87.§ (2) bekezdés b) pontja alapján ahogyan ezt az elsőfokú bíróság is helyesen rögzítette, ha a főbüntetés legkisebb mértéke 5 évi szabadságvesztés akkor legkevesebb 2 évi szabadságvesztés szabható ki, ahogyan erre sor került a X. r. vádlott esetében.

XI. r. vádlottal szemben is az elbíráláskori szabályok alkalmazásával lett volna kiszabható legkevesebb 1 évi szabadságvesztés (Btk. 87.§ (2) bekezdés c) pont).

Mindezek alapján az állapítható meg, hogy a megyei bíróság kombináltan alkalmazta a büntetés kiszabása során e vádlottak esetében az anyagi jogszabályokat, ami ellentétes a töretlen bírói gyakorlattal. A Btk. 2.§-ának alkalmazása kapcsán az adott időpontban hatályban lévő büntető anyagi jogszabály csak egységesen alkalmazható (BH. 2006. évi 383.sz. jogeset).

Lényeges kiemelés igényel, hogy I-II. és VII. r. vádlottak vesztegetési cselekményeinek elkövetési ideje 2001. ősze és 2003. tavasza között közelebbről meg nem határozható időpontban jelölhető meg. Nem zárható tehát ki ítéleti bizonyossággal az, hogy e vádlottak cselekményeik egy részét 2003. március elsejét követően valósították meg, ezért esetükben a számukra kedvezőbb, a cselekmény elkövetésekor szabályainak alkalmazására volt lehetőség.

A másodfokú bíróság az elkövetéskori és elbíráláskori szabályok összevetésével arra az álláspontra jutott, hogy III-IV-V., X., XI., XIV., XV. XVI. és XVII. r. fellebbezéssel érintett vádlott esetében - ellentétben az ügyészi állásponttal - az elbíráláskori anyagi szabályok alkalmazása nyújt kedvezőbb lehetőséget annak ellenére, hogy 2010. május 1. napját követően lényegesen szigorodtak a szabályok és gyökeresen átalakult a szankciórendszer. Ugyanakkor I-II. és VII. r. vádlottaknál az elkövetéskori szabályok alkalmazása a kedvezőbb.

Az egyes tényállásokhoz kapcsolódó büntetési tételek I-VII. r. vádlottak esetében:

E vádlottak a Btk. 250.§ (1), (3) bekezdése szerinti vesztegetés büntetettét követték el. 2002. március 31-ig az (1) bekezdés szerinti elkövetés 3 évi, a (3) bekezdés szerinti elkövetés 1-től 5 évig terjedő szabadságvesztéssel volt büntethető, mely büntetési tételek 2002. április 1. napjától 1-től 5 évre és 2-től 8 évre súlyosodtak és jelenleg is ez utóbbi hatályos. Az elkövetési idők az alábbiak szerint alakultak:

I. r. vádlott	II. r. vádlott	III. r. vádlott	IV. r. vádlott	V. r. vádlott	VII. r. vádlott
2002. X. 29.	2002. II. 26.	2003. I.3.	2002. V. 30.	2003. I. 7.	2001. VII. 23.
2001. ősze, 2003. tavasza (egyebek)	2002. VIII.1.	2002. X.15.	2002. IX. 24.		2002. IV.9.
	2002.I.10.	2003.I.9.	2002.X.25.		2002. III.21.
	2001. ősze - 2003. tavasza		2003. II. 26.		2001. ősze - 2003. tavasza

A Btk. 87.§ alkalmazása:

2003. március 1-ig a 87.§ (2) bekezdés e) pontja: 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztés helyett legkevesebb 6 hónapi szabadságvesztés,

2003. március 1-től jelenleg is a Btk. 87.§ (2) bekezdés c) pontja alapján 2 évi szabadságvesztés helyett legkevesebb 1 évi szabadságvesztés szabható ki.

X. és XI. r. vádlottak cselekményének elkövetési ideje:

X. r. vádlott	XI. r. vádlott
2001.01.16 - 2002.12.03. (csalási cselekmény)	2001.01.16 - 2002.12.04. (csalási cselekmény)
2002.I. 2001.X. 2002.III. 2001.XI. 2002.IX.16. 2002.IV. vagy V. 2002.VI.19. 2002.XII.1.-VII.18. 2002.I.28. 2002.III. vagy IV. 2002.IV. 2002.IV. 2002.I.2. 2002.I. 2002.VIII. 2002.V. 2001.VII.1. 2002.I. 2002.IV. 2002.VIII. 2002.I. 2001.X. Vesztegetési cselekmények	

X. r. vádlott vesztegetési cselekménye 2002. március 31-ig 3 évig, illetve 2-től 8 évig terjedő szabadságvesztéssel volt büntetendő. A büntetési tétele 2002. április 1-től 1-től 5, és 5-től 10 évre változtak.

A csalási cselekmény büntetési tétele (2-től 8 év) nem változott, ahogyan a magánokirat-hamisításé sem.

XIV-XVII. r. vádlottak esetében az elkövetési idők:

XIV.r.	XV.r.	XVI.r.	XVII.r.
2001- nyara- 2003. február	2002. évben, de részben 2002. IV. 1. napját követően is	2002. nyarán	2001. őszétől 2002. tavaszáig.

A befolyással üzérkedés bűncselekményének büntetési tétele 2002. április 1. napjától 1-től 5 évről 2-től 8 évre változott, míg a vesztegetési cselekmény 2002. április 1-től 3 évig terjedő szabadságvesztéssel volt büntethető.

A Btk. 47.§ (4) bekezdés e) pontja alapján aki 3 évi vagy ennél súlyosabb szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekményt üzletszerűen vagy bűnszövetségben követett el nem bocsátható feltételes szabadságra. E rendelkezés az 1998. évi LXXXVII. törvény 4.§-a állapította meg és a 2003. március 1-i hatállyal hatályba lépett 2003. évi II. törvény 88.§ (1) bekezdés e) pontja helyezte hatályon kívül és a törvény 88.§ (4) bekezdése előírta, hogy a bv. bíróságnak a bv. intézet előterjesztésére az új szabályok szerint határoz a feltételes szabadságról.

Jelenleg e vádlottak esetében a feltételes szabadságra bocsátásnak nincs törvényi akadálya.

A Btk. 90.§ d) pontja alapján 2000. január 1. napjától a büntetés-végrehajtása nem függeszthető fel, ha az elkövető 3 évi vagy ennél súlyosabb szabadságvesztéssel

büntetendő bűncselekményt üzletszerűen vagy bűnszövetségben követte el (1998. évi LXXXVII. törvény 24.§.). E rendelkezést 2003. március 1. napjától a 2003. évi II. törvény 88.§ (1) bekezdés e) pontja helyezte hatályon kívül. Jelenleg ilyen törvényi tilalom nincs.

Az elkövetéskor Btk. 83.§ (2) bekezdése szerint határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke irányadó (1998. évi LXXXVII. törvény 18.§). Hatályon kívül helyezte a 2003. évi II. törvény 88.§ (1) bekezdésének e) pontja.

2010. július 23-tól a Btk. 83.§ (2) bekezdése ugyancsak arról rendelkezik, hogy határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke irányadó (2010. évi LVI. törvény 1.§-a).

Az elkövetéskor a Btk. 64.§ (1) bekezdés a) pontja alapján pénzmellékbüntetésre kell ítélni azt az elkövetőt, akit határozott tartamú szabadságvesztésre ítélték és megfelelő keresete (jövedelme) vagy vagyona van és a bűncselekményt haszonszerzés céljából követi el. A pénzmellékbüntetés 2010. január 1-től kikerült a szankciórendszerből és 2010. január 1-től (2009. évi LXXX. törvény 56.§ (8) bekezdés) a Btk. 51.§ (2) bekezdése kimondta, hogy akit határozott tartamú szabadságvesztésre ítélnék és megfelelő keresete (jövedelme) vagy vagyona van, ha a bűncselekményt haszonszerzés céljából követte el, pénzbüntetésre is kell ítélni.

Az elkövetéskor hatályban lévő Btk. 56.§ (1) bekezdésének b) pontja lehetőséget adott a mellékbüntetések körében a foglalkozástól eltiltásra abban az esetben, ha a bűncselekmény elkövetése a foglalkozás felhasználásával szándékosan történik. A 2011. január 1. napjától hatályba lépett rendelkezés szerint (2010. évi CLXI. törvény 6.§) a Btk. 56.§ (2) bekezdése nem ad mérlegelési lehetőséget, hanem kimondja, foglalkozásától el kell tiltani azt, aki a közélet tisztasága elleni bűncselekményt foglalkozásának felhasználásával szándékosan követi el.

A vagyonelkobzás 2002. április 1. napjától (2001. évi CXXI. törvény 14.§) a Btk. 77/B. §-ában - jelenleg is - az intézkedések sorában szerepel.

Kétségtelen, hogy a büntetőjogi szankciók az elbíráláskor javarészt szigorúbb elbírálást írtak elő, így a pénzbüntetés alkalmazása a határozott tartamú szabadságvesztés mellett az 1 napi tétel összegének tetemes emelkedése, a foglalkozástól eltiltás kötelező alkalmazása. Ugyanakkor a szabadságvesztés felfüggesztésének lehetősége, valamint az enyhítő szakasz alkalmazásának kedvezőbb lehetőségei az ítéltábla álláspontja szerint III-IV-V., X., XI., XIV., XV., XVI., XVII. r. vádlottal szemben az elbíráláskori szabályok alkalmazását indokolják. Ugyanakkor az I-II., VII. r. vádlottak vonatkozásában tekintettel a 2011. ősze és 2003. tavasza közötti cselekmények elkövetési idejére az elkövetéskor hatályban lévő anyagi jogszabályok a kedvezőbbek.

A másodfokú bíróság az ügyész súlyosításra irányuló jogorvoslatát alaposnak találta, ugyanakkor az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezések nem foghattak helyt.

A Btk. 83.§ (2) bekezdésében foglalt törvényi rendelkezés a büntetéskiszabási tevékenység kiindulópontjaként írta elő 2010. július 23-tól ismételten a középértékes szabály

alkalmazását. Az adott tételkeret középértékéhez történő viszonyítás azonban nem hoz létre büntetéskiszabási kényszerhelyzetet, csupán a büntetéskiszabásra vonatkozó elvekben is előírt körülmények és a választható büntetés közötti viszony vizsgálatához nyújt támpontot.

Az ítéletábra álláspontja szerint a Btk. 37. és 83.§-ában írtak és a speciális valamint a generális prevenció szem előtt tartásával arra a meggyőződésre jutott, hogy a középértékes szabály alkalmazása jelen esetben egyik vádlottnál sem indokolt, az összehatásban így is szigorú büntetések kiszabására tekintettel, de nem hagyható figyelmen kívül a tetemes időmúlás, a vádlottak cselekmény elkövetését megelőző kifogástalan életvitele és az orvos vádlottak szakmai múltja sem.

Mindezek előrebocsátásával a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a büntetés kiszabása körében az alábbiak szerint változtatta meg, javarészt egyetértve az ügyész súlyosításra irányuló indítványával:

A büntetés kiszabása során irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság maradéktalanul feltárta és törekedett körületekintő vizsgálatukra és értékelésükre, valamint igen nagy figyelmet szentelt az ítélet belső arányosságára is.

Az I-VII. r. vádlottak esetében a szabadságvesztés büntetés mértékét, a felfüggesztés tartamát a másodfokú bíróság helyesnek találta.

X. r. vádlottnál figyelemmel az ítélet belső arányosságára is a halmazatban álló bűncselekmények, így a vesztegetési cselekmények tekintélyes rendbeliségére szükségesnek mutatkozott a szabadságvesztés tartamának súlyosítása és a felfüggesztés lehetőségének kizárása. Ugyanakkor e vádlott esetében a korábbi kifogástalan életvitele, szakmai elismerései és a jelentős időmúlásra tekintettel az ítéletábra lehetőséget látott a Btk. 45.§ (2) bekezdése alapján eggyel enyhébb büntetés-végrehajtási fokozat megállapítására és a Btk. 47.§ (3) bekezdésére figyelemmel a büntetés fele részének letöltése utáni feltételes szabadságra bocsátására.

I-VII. vádlottaknál az ítéletábra osztotta a foglalkozástól eltiltás alkalmazásának szükségességét azzal a megjegyzéssel, hogy I-II. és VII. r. vádlottaknál az elkövetéskor alkalmazott jogszabály nem tette kötelezővé, csupán lehetőséget biztosított a foglalkozástól eltiltás, mint mellékbüntetés alkalmazására, de az ítéletábra álláspontja szerint a korrupciós bűncselekményt elkövető vádlottakkal szemben figyelemmel a generális prevenció célokra szükségesnek mutatkozott. A X. r. vádlott esetében ugyancsak indokoltnak találta figyelemmel arra, hogy a 2009. évi CLXIII. törvény 2010. április 1. napjától kötelezővé tette annak a terheltnek az eltiltását foglalkozásától, aki a közélet tisztasága elleni bűncselekményt foglalkozásának felhasználásával szándékosan követi el. Ezen új rendelkezést a korrupciót elkövető személyekkel szembeni szigorúbb fellépés tette szükségessé egyben erősítve a prevenció célokat is. A másodfokú bíróság álláspontja szerint I-VII.r. vádlottak esetében nem csupán az orvos-szakértői tevékenységtől való eltiltás indokolt, mivel a szakképzettséget igénylő foglalkozástól eltiltás csak egységesen mondható ki és nem szűkíthető le valamely szakfoglalkozás gyakorlására, ezért e vádlottakat az orvosi foglalkozástól tiltotta el, melynek tartamát a Btk. 57.§ (1) bekezdésére figyelemmel a tetemes időmúlás miatt a törvényi minimumban, 1 évben határozott meg.

XV-XVI-XVII. r. vádlottak vonatkozásában mind a szabadságvesztés tartamának súlyosítására, mind pedig a felfüggesztés próbaidejének emelésére irányuló ügyészi fellebbezést alaposnak találta. Egyetértve az ügyészi indoklással e vádlottak esetében olyan súlyú büntetés kiszabása indokolt, amely alkalmas arra, hogy másokat is visszatartson a korrupciós cselekmények elkövetésétől. XIV-XV-XVI. r. vádlottak esetében nem volt mellőzhető a Btk. 56.§ (1) bekezdés b) pontja alapján a foglalkozástól eltiltás alkalmazása sem.

Az elbíráláskori jogszabályok alkalmazásával III-IV-V., XI., XIV., XV. és XVI. r.

vádlottak esetében sor került a határozott tartamú szabadságvesztés mellett a Btk. 51.§ (2), (3) bekezdése szerinti pénzbüntetés alkalmazására is az elsőfokú bíróság által feltárt vagyoni, jövedelmi, személyi viszonyaik és életvitelükhöz mérten (Btk. 51.§ (1) bekezdés).

A hatályos jogi szabályozás szerint a határozott tartamú szabadságvesztés büntetés mellett a pénzbüntetést kötelezően alkalmaznia kell, ha az elkövető a bűncselekményt haszonszerzés céljából követi el és megfelelő keresete (jövedelme) vagy vagyona van.

A XVII. r. vádlott esetében vagyoni viszonyai alapján az ítélőtábla úgy ítélte meg, hogy az 1 napi tétel összege a törvényi minimumnál magasabb összegben, napi 3.000 Ft-ban állapítandó meg.

A pénzbüntetés megfizetése az új szabályozás szerint az érintetteknek jelentős anyagi terhet jelentene, ezért a másodfokú bíróság lehetőséget látott a Btk. 51.§ (4) bekezdésének alkalmazására, mely szerint a bíróság az ügydöntő határozatában az elkövető vagyoni, jövedelmi viszonyaira tekintettel rendelkezhet úgy, hogy az elkövető a pénzbüntetést legfeljebb 2 éven belül havi részletekben fizetheti meg.

A másodfokú bíróság az érintett vádlottaknál egységesen 10 hónapi részletfizetés engedélyezéséről döntött a rendelkező rész szerinti havi törlesztő részletekkel (84. sz. BKv.). Meg nem fizetés esetére, valamint a pénzbüntetés helyébe lépő szabadságvesztés végrehajtási fokozatáról a Btk. 52.§-a alapján határozott, ez utóbbi alól kivételt képez X. r. vádlott, akinél a végrehajtandó szabadságvesztés fokozata fogház. E vádlottat mellékbüntetésül a Btk. 62.§ (1) bekezdés és 63.§ (1) bekezdés alapján a rendelkező rész szerinti tartamban eltiltotta a közügyektől is.

A Btk. 77/B.§ (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel, mely szerint vagyonelkobzást kell elrendelni arra a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyonra, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett, valamennyi fellebbezéssel érintett vádlottal szemben alkalmazott vagyonelkobzás az irányadó tényállás alapján törvényes és összegszerűségében is helyes volt. A 78. sz. BKv. I. pontja külön kiemeli, hogy amennyiben a közélet tisztasága elleni bűncselekmény elkövetése során a passzív vesztegető az aktív vesztegetőtől a vagyoni előnyt megszerzi, vele szemben arra, mint a bűncselekmény elkövetéséből eredő, a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett vagyonra vagyonelkobzást kell elrendelni. A vagyonelkobzás törvényi feltételei figyelemmel a 69.sz. BK. véleményre is fennálltak.

Ugyancsak megfeleltek a törvényi előírásoknak az elsőfokú bíróságnak a járulékos kérdésekben hozott rendelkezései is.

XIV. és XVII. r. vádlottak közös kirendelt védője vitatta e vádlottak bűnügyi költségre megfizetésére történő kötelezését. Ezirányú fellebbezését az ítéltábla nem találta alaposnak. A védő mindkét vádlott védelmében a tárgyalás harmadik megismétlésétől kirendelt védőként járt el, a vádlottak büntetőjogi felelőssége megállapításra került, ezért a bűnügyi költség viselésére a Be. 338.§ (1), (2), (3) bekezdése alapján történő kötelezés ugyancsak helyesnek bizonyult.

II., V., VII., XVII. r. vádlottak védői előzetes mentesítés iránti kérelmet terjesztettek elő. A Btk. 104.§ (1) bekezdése alapján a bíróság előzetes mentesítésben részesítheti az elítéltet, ha a szabadságvesztés végrehajtását a 89.§ alapján felfüggeszti és az elítélt a mentesítésre érdemes.

Az előzetes mentesítés szubjektív alanyi feltétele a terhelt érdemessége. Az érdemesség körében végzett bírói mérlegelés során több körülményt kell vizsgálni, így különösen az elkövető személyét, életvitelét, a bűncselekmény tárgyi súlyát, jellegét, a büntetés mértékét és nem hagyható figyelmen kívül a büntetés kiszabása során figyelembe vett enyhítő körülmények értékelése sem, azonban ez nem jelentheti azt, hogy amennyiben a szabadságvesztés felfüggesztésének feltételei fennállnak, a terhelt minden esetben érdemes az előzetes mentesítésre.

Az ítéltábla álláspontja szerint korrupciós bűncselekmény elkövetése esetén az előzetes mentesítésben részesítés nem alkalmazható, ezt a bűncselekmény jellege és kiemelkedő társadalomra való veszélyessége indokolja. (1985. évi 224. BH.)

Fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a jelzett körben a fellebbezéssel érintett vádlottak tekintetében a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb helyes rendelkezéseit indokai alapján a Be. 371.§ (1) bekezdésére utalással helybenhagyta.

Rendelkezett XVIII. r. vádlott esetében a jogerő megállapításáról a Be. 381.§ (1) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről és rögzítette XIV. r. vádlott megváltozott személyi igazolvány számát is.

Végül a Be. 63/A.§ (1) bekezdése alapján az ítéltábla szükségesnek találta felhívni a döntéshozók figyelmét arra, hogy az elkövetéskor hatályos kórház finanszírozási rendszer olyan könnyen kijátszható elemeket tartalmazott, amelyek akkori formájukban bűncselekmények elkövetését közvetlenül lehetővé tették.

Debrecen, 2011. május 20.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Szabóné Dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja, előadó, Dr. Simonné Dr. Nagy Éva sk. a tanács tagja

Záradék: A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság a 4.B.1127/2005/608. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla jelen határozatával a fellebbezéssel érintett I. r., II. r., III. r., IV. r., V. r., VII. r., X. r., XI. r., XIV. r., XV. r., XVI. r. és XVII. r. vádlottak vonatkozásában 2011. május 20. napján jogerős és végrehajtható.

Debrecen, 2011. május 20.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke

Debreceni Ítéltábla
Bf.I.84/2011/75. szám

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2012. március 21. napján tartott fellebbezési tárgyalás alapján meghozta és 2012. március 27. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A vesztegetés büntette és más bűncselekmények miatt **I. r. vádlott** és társai ellen indított büntetőügyben a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2010. évi szeptember hó 08. napján kihirdetett 4.B.1127/2005/608. számú ítéletét a fellebbezéssel érintett XII. r. és XIII. r. vádlottak tekintetében megváltoztatja az alábbiak szerint:

XII. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 2 (kettő) év börtönre enyhíti, melynek végrehajtását 5 (öt) évi próbaidőre felfüggeszti, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazását mellőzi. A pénzmellékbüntetés alkalmazása helyett határozott tartamú szabadságvesztés mellett 400 (négy száz) napi tétel pénzbüntetésre is ítéli, az egy napi tétel összegét 2.500 (Kettőezer-ötszáz) Ft-ban állapítja meg. Az így kiszabott 1.000.000 (Egymillió) Ft pénzbüntetést meg nem fizetés esetén 400 (négy száz) napi fogházbüntetésre kell átváltoztatni. Amennyiben a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelésére kerül sor, ez esetben a pénzbüntetés helyébe lépő szabadságvesztés végrehajtási fokozatára a szabadságvesztés fokozata irányadó.
E vádlott esetében az előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés büntetés végrehajtása esetén a szabadságvesztésbe rendeli beszámítani.

XIII. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 2 (kettő) év 6 (hat) hónapra, a közügyektől eltiltás mellékbüntetést 3 (három) évre mérsékli. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát fogházra enyhíti. Megállapítja, hogy fogházbüntetése fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható. A pénzmellékbüntetés alkalmazása helyett határozott tartamú szabadságvesztés mellett 450 (négy százötven) napi tétel pénzbüntetésre is ítéli, az egy napi tétel összegét 2.500 (Kettőezer-ötszáz) Ft-ban állapítja meg. Az így kiszabott 1.125.000 (Egymillióegyszázhuszonötezer) Ft pénzbüntetést meg nem fizetés esetén 450 (négy százötven) napi fogházbüntetésre kell átváltoztatni.

A fellebbezéssel érintett vádlottak részére a pénzbüntetés megfizetésére 20 (húsz) havi részletfizetést engedélyez. Az egy havi részlet összege XII. r. vádlott esetében 50.000 (Ötvenezer) Ft, XIII. r. vádlott esetében 56.250 (Ötvenhatezer-kettő százötven) Ft. A részletet az ítélet jogerőre emelkedését követően minden hónap 15. napjáig kell megfizetni a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság Gazdasági Hivatalának. Egyetlen részlet elmaradása esetén a teljes összeg esedékessé válik.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.

XIII. r. vádlott esetében a szabadságvesztés tartamába a 2011. december 2. napjától 2012. január 27. napjáig előzetes letartóztatásban töltött időt is beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 216.529 (Kettőszáztizenhatezer-ötszázhuszonkilenc) Ft bűnügyi költségből XII. r. vádlott 144.522 (Egyszáznegyvennégyezer-ötszázhuszonkettő) Ft-ot, míg **XIII. r. vádlott** 72.007 (Hetvenkettőezer-hét) Ft-ot köteles az államnak megfizetni.

XII. r. vádlottlakcíme:
személyi igazolványának száma: ...

XIII. r. vádlott lakcíme:

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság XII. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 256.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés b) pontja, (4) bekezdés II. fordulója szerinti 9 rb. befolyással üzérkedés bűntettében, melyből 8 rb. cselekményt társtettesként követett el,
- a Btk. 254.§ (1) és (2) bekezdés szerinti 9 rb. vesztegetés bűntettében, melyből 8 rb-t társtettesként követett el,
- a Btk. 256.§ (1) és (2) bekezdés c) pontja szerinti 28 rb. befolyással üzérkedés bűntettében, melyből 15 rb-t társtettesként követett el,

- a Btk. 256.§ (1) és (2) bekezdés a) és c) pontja szerinti 7 rb. befolyással üzérkedés büntetében, melyből 6 rb. cselekményt társtettesként követett el és
- a Btk. 253.§ (1) bekezdése szerinti 28 rb. vesztegetés büntetében, melyből 15 rb-t társtettesként követett el.

Ezért öt halmazati büntetésül

- főbüntetésül 3 év 6 hó börtönbüntetésre,
- mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra és 1.500.000 Ft pénzmellékbüntetésre ítélte és 900.000 Ft-ra vagyonelkobzást rendelt el.

A vádlottal szemben a bankszámlán nyilvántartott pénzeszközök tekintetében az esetben alkalmazott 900.000 Ft vagyonelkobzást meghaladó összeg és járulékai erejéig a zár alá vételt megszüntette.

XIII. r. vádlottat bűnösnek mondta ki

- a Btk. 256.§ (1), (3) bekezdés b) pont, (4) bekezdés II. fordulata szerinti 20 rb. befolyással üzérkedés büntetében, melyből 8 rb-t társtettesként követett el,
- a Btk. 254.§ (1) (2) bekezdése szerinti 20 rb vesztegetés büntetében, melyből 8 rb-t társtettesként követett el,
- a Btk. 256.§ (1) (2) bekezdés c) pontja szerinti 18 rb. befolyással üzérkedés büntetében, melyből 15 rb-t társtettesként követett el,
- a Btk. 256.§ (1), (2) bekezdés a) és c) pontja szerinti 21 rb. befolyással üzérkedés büntetében, melyből 6 rb-t társtettesként követett el, valamint
- a Btk. 253.§ (1) bekezdése szerinti 18 rb. vesztegetés büntetében, melyből 15 rb. cselekményt társtettesként követett el.

Ezért halmazati büntetésül

- főbüntetésül 4 év börtönbüntetésre,
- mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra és 2.000.000 Ft pénzmellékbüntetésre és 1.030.000 Ft vagyonelkobzásra ítélte.

Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról és a bűnügyi költség viseléséről.

E vádlottak tekintetében az elsőfokú bíróság felmentő rendelkezéseket is hozott, azonban e rendelkezéseket senki nem kifogásolta, így azok a felülbírálat körét nem érintették.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a nyilatkozattételre fenntartott 3 napon belül XII. r. és XIII. r. vádlottak terhére a büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést.

Álláspontja szerint a XII-XIII. r. vádlottak vonatkozásában a megyei bíróság nem értékelte a súlyosító körülmények között azt a jelentős körülményt, hogy e vádlottak cselekvősege magában hordozza a szervezetség jeleit.

Ugyanakkor, mivel e vádlottak terhére a korrupciós cselekmények esetében az üzletszerűség, mint minősítő körülmény megállapításra került, az életvitelszerűen vagyongyarapodásra, haszonszerzésre törekedve történő elkövetés külön súlyosító körülményként való figyelembe vétele nem indokolt, azonban az igen jelentős időmúlás

mellett is a 2-12 évig terjedő büntetési tételkereten belül az általános megelőzés szempontjait figyelembe véve a fő- és mellékbüntetés jelentős súlyosítása szükséges.

XII. r. vádlott és védője enyhítésért jelentettek be jogorvoslatot.

Védője az ítélet táblához érkezett beadványában tárgyalás tartását kérte és ... igazságügyi orvos-szakértő meghallgatását indítványozta az alábbiak miatt:

A vádlott újabb szakértői vizsgálatára az ISZKI Intézetében került sor 2011. április 5. napján. Az igazságügyi orvos-szakértő megállapította, hogy nevezett idült betegségei szabadságvesztés büntetés elviselési képességét oly mértékben befolyásolják, hogy gyakorlatilag kórházi körülmények között helyezhető el, mivel saját magát ellátni nem tudja, ezért ápolásra, gondozásra szorul. Az idült betegségek jövőbeni alakulásában javulás nem várható, de a betegségek természetéből adódóan a rosszabbodással számolni lehet.

A védelem arra tekintettel kérte az orvos-szakértő tárgyaláson történő meghallgatását, mivel a vádlott megromlott egészségügyi állapota, börtöntűró képességének súlyos fokú beszűkülése nyomatékos enyhítő körülményként vehető figyelembe.

XIII. r. vádlott az ítélet ellen fellebbezéssel élt, melynek okát nem jelölte meg, védője enyhítés céljából jelentett be jogorvoslatot. Írásbeli beadványában bizonyítási indítványt terjesztett elő, igazságügyi orvos-szakértő kirendelését kérte arra tekintettel, hogy e vádlott már a cselekmény elkövetésének időszakában is ideggyógyászati kezelés alatt állt. Jelenleg teljes körű ideggyógyászati szakvizsgálata folyamatban van. Az ideggyógyászati tünetegyüttes, de különösen az agyi infarktus következményei kihatással bírnak a vádlott büntethetőségére, vagy a büntetés kiszabása körében lehet jelentőségük.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.508/2005/3-I. számú átiratában az ügyési fellebbezést helyes indokai alapján fenntartotta.

E két fellebbezéssel érintett vádlott ügyét az ítélet tábla - alaposnak találva az egészségi állapotuk felülvizsgálatára vonatkozó védelmi bizonyítási indítványokat - a Be. 72.§ (3) bekezdése alapján a 2011. május 20. napján kelt Bf.I.84/2011/23. számú végzésével elkülönítette és - a Be. 353.§ (1) bekezdésére figyelemmel a másodfokú eljárásban a bizonyítás továbbfejlesztéséről rendelkezett és a Be. 353.§ (2) bekezdés, illetve a Be. 363.§ (2) bekezdés b) pontja alapján tárgyalásra tért át. A felülbírálat a Be. 349.§ (1) bekezdése alapján történt.

Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől eltelt időre, valamint XII. r. vádlott esetében a szakértői véleményekben mutatkozó kisebb ellentmondásokra tekintettel indokoltnak találta e körben a másodfokú eljárásban bizonyítás felvételét.

A bizonyítás továbbfejlesztése keretében a másodfokú bíróság elrendelte ... ismételt igazságügyi orvos-szakértői vizsgálatát jelenlegi egészségügyi státuszának megállapítása céljából.

XII. r. vádlott első orvos-szakértői vizsgálatára ... igazságügyi orvos-szakértő által 2007. november 29. napján került sor, majd 2009. október 30-án ... magánfelkérésre készített szakértői véleményt. E két igazságügyi szakértői vélemény az elsőfokú eljárásban rendelkezésre állt és értékelésre került.

Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetését követően ugyancsak magánfelkérésre továbbá két szakértő általi vizsgálatára került sor XII. r. vádlottnak.

... 2011. április 5. napján kelt OSZ. 2036/2011. számú szakértői vélemény véleményi részében az alábbiakat rögzítette:

A vizsgálat és a rendelkezésre álló orvosi adatok alapján megállapítható, hogy 1997-ben idült szívbetegséget, következményes keringési elégtelenséget, magas vérnyomást, gerincelfajulást, porckorongbántalmat, kétoldali térd- és csípőízületi elfajulást, elhízást, májbetegséget, a méh izomdaganatát állapították meg kórházi kezelése során. Kezelésre a keringési elégtelenség tünetei megszűntek. Továbbiakban rendszeres ellenőrzés alatt állt az időnként jelentősen emelkedett értékekkel járó magasvérnyomás betegség, gerincelfajulás, porckorongbántalom-porckorongsérv gyanúja és ízületi elfajulások miatt. Rögzítették idült tüdőbetegségét is, mely jelentős légzésbeszűkülést, nehézlégzéses panaszokat okozott. A súlyos csípő- és térdízületi elfajulások miatt felmerült a protézis beültetésének szükségessége, ezért 2005. novemberében jobb oldali csípőprotézis beültetés, majd 2006. decemberében jobb térdprotézis beültetés történt. Pszichés tünetek miatt pszichiátriai vizsgálatok is szükségessé váltak. A gerincpanaszok fokozódása miatt ismételten vizsgálta idegsebészet, felmerült az ágyéki porckorongsérv lehetősége, azonban a képalkotó eljárások többszörös porckorongbántalom előboltosulást mutattak ki, az V. ágyéki porckorongnál jobb oldali középső-oldalsó sérv is észlelhető volt. Az ízületi protézisek működése panaszok mellett megfelelő volt, azonban az előrehaladó ízületi elfajulások miatt felmerült további ízületi protézis szükségessége is. A kardiológiai vizsgálatok ismételten jelezték a keringési elégtelenség tüneteit, a szív UH vizsgálat csökkent balkamra funkciót igazolt, míg a légzésfunkciós vizsgálatok többnyire súlyos légzésbeszűkülést mutattak ki.

Jelen vizsgálatakor jelentős túltápláltságot, járókeret mellett megnehezített mozgást, közlekedésnél, öltözködésnél kísérő,segítő közreműködését, az agyidegek megtartott működését, pótoltt fogazatot, hordó alakú mellkast, a hátcsigolyák felett műtéti heget, pangásos szörtyzörejekeket a rekeszek felett, jelentősen emelkedett vérnyomást, epehólyag eltávolítás hegmaradványait a hason, a jobb csípő és a bal térd protézis beültetésének hegmaradványait, megfelelő mozgást, a bal csípő és térd beszűkült mozgásait, fájdalmas jobb csuklót, csökkent szorítóerőt, fokozott betegségtudatot, meglassult szellemi tevékenységet és emlékezeti funkciókat találtunk.

Fentiek alapján a szakértő az alábbiakat állapította meg:

1. a fent felsorolt idült jellegű mozgásszervi, szív-keringési, tüdő, idegrendszeri és pszichés betegségekben szenved.

2. Nevezettnél a jobb oldali csípőprotézis és térdprotézis beültetése után az előrehaladó ízületi mozgáskorlátozottság és állandó fájdalmak miatt a közeljövőben várható a bal csípőprotézis, majd a bal térdprotézis beültetésének elvégzése. Az ágyéki gerinc porckorong elváltozásai által előidézett gyöki tünetek fokozódása esetén porckorongműtetre is sor kerülhet.

3. ...idült betegségei szabadságvesztés büntetés elviselési képességét oly mértékben befolyásolják, hogy gyakorlatilag kórházi körülmények között helyezhető el, mivel saját magát ellátni nem tudja, ezért ápolásra, gondozásra szorul.

4. Az idült jellegű betegségek jövőbeni alakulásában javulás nem várható, de a betegségek természetéből adódóan a rosszabbodással reálisan számolni lehet.

Dr. ...2012. január 13-án készült OSZ. 139/2012. sz. véleményében rögzíti, hogy

1. XII. r. vádlott elsősorban idült jellegű mozgásszervi, szív keringési, tüdő, idegrendszeri és pszichés betegségekben szenved. A rendelkezésre álló orvosi dokumentáció alapján nevezetnél a közeljövőben az előrehaladott degeneratív elváltozások és a kifejezett mozgáskorlátozottsággal és fájdalommal járó állapot miatt a baloldalon csípőprotézis, ill. térdprotézis műtét elvégzése várható, melyre nevezettet már elő is jegyezték. Nevezetnél ágyéki porckorong elváltozásai miatt, a gyöki tünetek fokozódása esetén porckorong műtétre is sor kerülhet.

2. ...idült betegségei miatt szabadságvesztéses büntetés esetén a büntetés-végrehajtási intézet keretein belül nevezettet gyakorlatilag csak kórházi körülmények között lehet elhelyezni, tekintettel arra, hogy ...saját magát ellátni nem tudja, gondozásra szorul elsősorban a fokozott elhízás, a gerinc, csípő és térdizületi bántalmai, szív és keringési, valamint tüdőbetegsége miatt.

Nevezett idült jellegű betegségeiben jelentős javulás nem várható. Ezen betegségek természetéből adódóan az állapotrosszabbodással reálisan számolni kell.

Dr. ... szakértő a rendelkezésre bocsátott három szakértői vélemény közül az ISZKI ... Intézetének (...) 2011. április 05-én, ill. Dr. ... 2009. október 30. napján készült szakértői véleményében megfogalmazottakkal értett egyet.

A négy szakértői véleményben rejlő ellentmondásra tekintettel az ítéletábra szükségesnek tartotta valamennyi szakértő bevonását az eljárásba, továbbá a BVOP Egészségügyi Főosztályának megkeresését az esetlegesen alkalmazott szabadságvesztés büntetés végrehajthatóságának kérdésében.

Dr. ... igazságügyi orvos-szakértő áttekintve valamennyi szakértői vélemény akként foglalt állást, hogy orvosszakértőileg az véleményezhető, hogy XII. r. vádlott esetében a 2007.11.29-i vizsgálatot követően akkor már részletezett belszervi elváltozásainak további súlyosbodása volt igazolható, az akkor megállapítottak szerint sürgős műtéti beavatkozás a későbbiekben sem vált szükségessé, acut életmentés egyik szervi elváltozására vonatkozóan sem következett be.

A 2007.11.29-i vizsgálatot követő csaknem két év, majd ezt követően további 2,5 év oly hosszú távlatú, hogy a már 2007.11.29-én igazolt belszervi elváltozások további romlása orvosszakértőileg elfogadható, a 2009.10.30-tól keletkezett orvosszakértői véleményeket állapotrosszabbodás bekövetkeztét igazolóan elfogadja, tekintettel a közel 4,5 éves újabb betegség ismeretében. Meg kívánja jegyezni, hogy a 2011.04.05-i vizsgálat során

ismételten csak azt rögzítik, hogy baloldali csípőprothesis, baloldali térdprothesis, illetve porckorongsérv műtétekre későbbiek során sor kerülhet, mely vélemény is kifejezi azt, hogy 2007.11.29-én hasonló indoklással történt állapotfelmérés hasonló eredményű volt, az eltelt időszakban ilyen típusú beavatkozásra nem került sor.

A Büntetés-végrehajtás Országos Parancsnokság Egészségügyi Főosztály 10-22/7/2012. számon akként foglalt állást, hogy XII. r. vádlott a szakértői véleményekben részletezett mozgásszervi státusszal „normál” börtönkörülmények között történő elhelyezése nem tűnik kivihetőnek, egyéb betegségei is szoros szakorvosi ellenőrzést igényelnek, így a szabadságvesztés büntetését nagy valószínűséggel kórházi körülmények között töltené.

XIII. r. vádlott igazságügyi orvos-szakértői vizsgálatára 2011. december 16. napján került sor (V.2298/2011.).

A vizsgálat eredményeként betegségeit a szakértő az alábbiakban állapította meg: Elsődleges magasvérnyomás-betegség, agytörzsi vérátáramlási zavar, elsődleges nyílt zugú zöldhályog mindkét szemén, hangulatzavarok, egyéb meghatározott szorongásos zavar, körülírt agyi elhalás következményei, térdkalács elfajulásos megbetegedése, a vállízület mozgáskorlátozottsága, nem-inzulin függő cukorbetegség szövődmények nélkül.

Nevezett a fentiek alapján nem szenved életét közvetlenül veszélyeztető betegségben.

Jelenleg gyógyszeres kezelésre szorul.

Betegségei közül több krónikus megbetegedésnek tekinthető, melyek gyógyszeres kezelést igényelnek, azzal egyensúlyban tarthatók, de teljes gyógyulásuk nem várható.

Jelenleg nevezettnél fennálló és orvosi dokumentumokkal igazolt betegségei ellenére ő bírósági tárgyaláson megjelenni képes, tőle érdemi nyilatkozat várható, és betegségei BV fogvatartás körülményei között kezelhetők, egyensúlyban tarthatók, így büntethetőségét nem befolyásolják.

A másodfokú eljárásban felvett bizonyítás eredményeképpen a másodfokú bíróság a Be. 352.§ (1), (2) bekezdés a) pontja alapján kiegészíti a tényállást a fellebbezéssel érintett vádlottak jelenlegi egészségi státuszának jellemzőivel a korábban már részletezettek szerint, továbbá XII. r. vádlottat 2012. május elejére totál térdprotézis műtétre jegyezték elő.

Kiegészítendő továbbá a vádlottak személyi körülményeiben bekövetkezett azon változással, hogy immár mindketten öregségi nyugdíjban részesülnek, XII. r. vádlott havi 103.600 Ft, **XIII. r. vádlott** 157.000 Ft összegben.

Az így kiegészített tényállás mindenben megalapozott, az ítélőtábla a felülbírálat során irányadónak tekintette.

A másodfokú eljárásban felvett bizonyítás eredményeként a fellebbviteli főügyészség képviselője a súlyosításra irányuló fellebbezést mindkét vádlott tekintetében fenntartotta

azzal, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fogházban indítványozta meghatározni.

A védelmi fellebbezések fő iránya mindkét vádlott vonatkozásában egészségi állapotukra figyelemmel a büntetés lényeges enyhítése volt és a szabadságvesztés büntetések végrehajtásának felfüggesztését célozták, figyelemmel az ítélet belső arányosságára is.

A fellebbezéssel érintett vádlottak a cselekmények elkövetése miatti megbánásukat fejezték ki.

A vádlottak a II. és III. tényállási pontban terhükre rótt bűncselekmények javarészét beismerték. Az esetek nagy száma miatt nem emlékeztek minden cselekményre, de ahol kétséget kizáróan nem volt bizonyítható a bűnösségük az elsőfokú bíróság felmentő rendelkezést hozott, melyet senki nem támadott.

A vádlottak beismerő vallomásán túl a rendelkezésre álló valamennyi bizonyítékot értékelt az elsőfokú bíróság és ezeket okszerűen mérlegelve állapított meg tényállást, amely a másodfokú eljárásban tett kiegészítésekkel megalapozott.

Okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére és helyes cselekményük jogi minősítése is.

E körben az ítélet tábla nem osztotta a XIII. r. vádlott védőjének érvelését.

A felülbírálat során lényeges kérdés volt a Btk. 2.§ alkalmazásának vizsgálata. E körben az ítélet tábla mindenben fenntartja a Bf.I.84/2011/23. számú határozatának 31-32. oldalán, valamint 35-39. oldalain e körben kifejtett álláspontját.

XII. és XIII. r. vádlottak cselekményeiket 2001. nyara - 2003. tavasza között követték el, és a már hivatkozott ítéletben leírtak szerint rájuk összhatásában az elbíráláskor törvény alkalmazása volt kedvezőbb.

A vádlottak esetében az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket igen körültekintően feltárta.

Az ítélet tábla a büntetések enyhítésére irányuló védelmi fellebbezéseket találta alaposnak. Ennek oka elsősorban a vádlottak jelenlegi egészségügyi státusza. Mindkét vádlott sokirányú megbetegedésben szenved. **XIII. r. vádlott** esetében a szabadságvesztés tartamának mérséklése mellett az ítélet tábla lehetőséget látott - egyetértve az ügyészi indítvánnyal - a Btk. 45.§ (2) bekezdése alapján eggyel enyhébb, fogház fokozatban történő végrehajtására, valamint idős korára, a cselekmény elkövetése előtti kifogástalan életvitelére tekintettel a Btk. 47.§ (3) bekezdése alapján büntetése fele részének letöltése után a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségére. Továbbá nem hagyható figyelmen kívül a tetemes időmúlás sem.

XII. és **XIII. r. vádlottak** cselekvősége közel azonos volt, azonban XII. r. vádlott esetében azért látott az ítélet tábla lehetőséget a szabadságvesztés tartamának **XIII. r. vádlottal** azonos tartamú mérséklésére és a Btk. 89.§ (1) bekezdése szerinti felfüggesztésére, melyet a Btk. 89.§ (2) bekezdés alapján a törvényi maximumban határozott meg, mivel az aggálytalan orvos-szakértői vélemények, de legfőképpen a BVOP Egészségügyi Főosztályának állásfoglalása alapján kétséges, hogy jelen egészségügyi

státuszában a büntetési célok végrehajtandó szabadságvesztés kiszabásával hatályosulhatnak-e.

A szabadságvesztés felfüggesztésére tekintettel a közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazását mellőzte.

XIII. r. vádlott esetén ilyen aggály - a senki által sem vitatott - szakértői vélemény alapján nem támasztható.

Tekintettel arra, hogy a hatályos jogi szabályozás szerint a határozott tartamú szabadságvesztés büntetés mellett a pénzbüntetést kötelezően alkalmazni kell, ha az elkövető a bűncselekményt haszonszerzés céljából követi el és megfelelő jövedelme vagy vagyona van. A vádlottak által elkövetett cselekmények tárgyi súlyához igazodóan XII. r. vádlott esetében 400, XIII. r. vádlottnál 450 napi tétel pénzbüntetésről határozott. Nevezettek nyugdíjasok és ingó vagyonnal is rendelkeznek, azonban elsőként a nyugdíjas létükre figyelemmel az 1 napi tétel összegét 2.500 Ft-ban határozta meg.

A Btk. 52.§ alapján rendelkezett meg nem fizetés esetén a szabadságvesztésre történő átváltoztatásról, melynek végrehajtási fokozata XII. r. vádlott esetében, ha a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásra kerül, börtön.

Az új szabályok szerint alkalmazott pénzbüntetés megfizetése az érintett vádlottaknak jelentős anyagi terhet jelent, ezért a másodfokú bíróság a Btk. 54.§ (4) bekezdése alapján számukra 20-20 havi részletfizetést engedélyezett, figyelemmel a 84. sz. Büntető Kollégiumi véleményben írtakra is.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezéseit az ítéletábra törvényesnek találta.

A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét - a fellebbezéssel érintett XII-XIII. r. vádlottak esetében a jelzett körben a Be. 372.§ (1) bekezdésére figyelemmel megváltoztatta, míg egyéb helyes rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdésére utalással helybenhagyta.

XIII. r. vádlott esetében az előzetes letartóztatásban töltött idő beszámításáról a Btk. 99.§ (1) bekezdése alapján történt rendelkezés, míg a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről az ítéletábra a Be. 381.§ (1) bekezdésére figyelemmel határozott.

A vádlottak lakcímének megváltozását, illetve XII. r. vádlott személyi igazolvány számának megváltozását az ítéletábra rögzítette.

Debrecen, 2012. március 27.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Szabóné Dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja, előadó, Dr. Nagy Éva sk. a tanács tagja.

Záradék: A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 4.B.1127/2005/608. számú ítélete XII. r. és XIII. r. vádlottak vonatkozásában 2012. március 27. napján jogerős és XII. r. vádlott szabadságvesztés büntetésének kivételével végrehajtható.

Debrecen, 2012. március 27.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke